

16

ความเคลื่อนไหว

หลายสัปดาห์ผ่านไปโดยไม่มีความเคลื่อนไหวจากเผ่า
ไวต์มอร์ฟทำให้หลายคนคิดว่าข้าศึกล่าถอยไปแน่แล้ว แต่อีกหลาย
เสียงกลับบอกว่าอาจเป็นอุบายที่หลอกให้ตายใจ แล้วมันก็จะกลับมา
โจมตีอีกครั้งใหญ่โดยไม่ให้ตั้งตัว

การประชุมของเหล่าผู้นำแห่งกลอเรียจึงจัดขึ้นเพื่อวิเคราะห์
สถานการณ์

“พวกมันต้องกลับมาอีก เชื่อข้าสิ” ทหารชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งเอ่ย
ขึ้น

“บางทีการปะทะครั้งที่แล้วมันอาจจะเสียกำลังไปมากจนถอย
หนีไปแล้วก็ได้” แม่ทัพผู้หนึ่งให้ความเห็น

ปัง!

เสียงทูปโตะดังมาจากหัวหน้าพ่อค้าซึ่งได้รับสิทธิให้เข้าร่วมประชุมด้วย

“ไม่ว่าพวกมันจะกลับมาอีกหรือไม่ เ็นวันนี้ข้าจะขอจัดงานเลี้ยงเพื่อฉลองขวัญทหาร และให้พวกเราได้ผ่อนคลายหลังจากที่ต้องคร่ำเคร่งกับการรบมานาน” มาร์โคลประกาศเชิญชวนโดยไม่คำนึงว่าจะถูกกาลเทศะหรือเปล่า

แม่ทัพใหญ่คาร์บัสที่นั่งอยู่หัวโตะกระแอมเสียงดัง “ท่านมาร์โคลตอนนี้เรากำลังประชุมเรื่องการตั้งรับเผ่าไวต์มอร์ฟไม่ใช่ประชุมเพื่อจัดงานเลี้ยงใดๆ ทั้งสิ้น”

“ข้าก็ไม่ได้ว่าอะไร” มาร์โคลเริ่มเสียงดังบ้าง “ข้าแค่อยากแจ้งให้ทราบว่าย่นนี้จะเลี้ยงใหญ่ เงินก็เงินข้า พวกท่านน่าจะดีใจมากกว่านะที่จะได้ผ่อนคลายเสียที”

“ถ้าท่านยังวุ่นวายอีกข้าจะไม่ให้ท่านร่วมประชุมด้วยแล้วนะ” คาร์บัสเตือนอย่างสุภาพ

การเตือนครั้งนี้ทำให้มาร์โคลสงบปากลงชั่วคราว

เมื่อเริ่มประชุมต่อ รองแม่ทัพก็ออกความเห็นทันที “การรบที่ผ่านมาพวกมันไม่เคยออกมาเรียกร้องหรือบอกสาเหตุที่โจมตีพวกเรา ข้าคิดว่าอาจจะแค่ก่อความไม่สงบเหมือนกับเผ่าปีศาจปริศนาที่คอยทำลายบ้านเรือนและแหล่งผลิตอาวุธเหมือนที่ผ่านมาก็เป็นได้”

“จะเป็นไปได้ไหมว่าพวกมันร่วมมือกันโจมตีเรา” อีกเสียงหนึ่งเอ่ยถาม

แต่ยังไม่ทันที่แม่ทัพคนอื่นจะออกความเห็น พ่อค้าใหญ่ก็ชิงพูดเสียก่อน “มันเป็นไปไม่ได้หรอก วิธีการของพวกมันแตกต่างกัน ดูไม่เหมือนว่าจะร่วมมือกันสักนิด เชื้อข้าสิ ข้าเป็นโจรเก่ามาก่อน มองทางพวกมันออกว่าพวกมันไม่ร่วมมือกันให้เสียเส้นหรอก”

ทุกคนในที่ประชุมเงียบไปสักพัก ไม่นึกว่าพ่อค้าอาวุธจะให้ความเห็นอันเป็นประโยชน์ได้

แม่ทัพใหญ่จึงเอ่ยถาม “แล้วท่านคิดว่าเพราะอะไรจู่ๆ สองแผ่นนี้ถึงก่อความวุ่นวายล่ะ”

มาร์โคไลยิดอกก่อนตอบ

“ถ้าให้ข้าเดา พวกมันน่าจะมีจุดประสงค์เหมือนกัน คือจะทำให้อาณาจักรกลืนเรียกภัยหายนะ” เขาหยุดพูดครู่หนึ่ง “แต่บังเอิญว่ามันเริ่มทำงานในเวลาเดียวกัน เลยดูเหมือนร่วมมือกันนะสิ”

“แล้วเพราะอะไรพวกมันถึงอยากทำลายเราล่ะ” รองแม่ทัพถามต่อ

คราวนี้พ่อค้าใหญ่ส่ายหัวหนัก เพราะไม่อยากคิดให้รกสมอง จึงเปลี่ยนไปพูดอย่างอื่นแทน “มันยังไม่มาโจมตีเรากี่ข้างปะไร เขาเป็นว่าเย็นนี้ข้าจะจัดเลี้ยงให้พวกท่านและเหล่าทหารได้กินดื่มกันอย่างสำราญ”

“ท่านมาร์โคไล” แม่ทัพใหญ่เอ่ยเตือนท่านพ่อค้าอีกครั้ง

“เฮอะ ข้าออกไปดีกว่า ชี้เกียจนั่งนานๆ เขาเป็นว่าข้าขอตัวไปแล้วกัน” ว่าแล้วพ่อค้าใหญ่ก็ลุกเดินออกไปหน้าตาเฉย ทิ้งให้คนในที่ประชุมมองเป็นไก่ตาแตก

“เรามาประชุมกันต่อเถอะ” คาร์บัสเรียกความสนใจของทุกคนให้กลับมาอยู่ในการประชุมอีกครั้ง

คำวันนั้นงานเลี้ยงถูกจัดขึ้นอย่างใหญ่โต บรรดาแม่ทัพใหญ่น้อยต่างมาร่วมงานจนแทบจะหมดกองรบ เนื่องจากบางส่วนถูกเชิญชวนจนเรียกว่า ‘ตามตื้อ’ ให้มาร่วมก็ว่าได้ ฝ่ายเจ้าภาพซึ่งนั่งเป็นประธานในพิธีด้วยหน้าตาสดชื่นแจ่มใสมีอาหารล้อมรอบมากมายก็พูด

คุยหัวเราะกับทุกคนได้ตลอดเวลา

ถึงแม้อยู่ในยามศึก แต่ด้วยความเหนียวแน่นของทหาร อีกทั้งยังห่างไกลจากสุราอาหารเลิศจนมานาน ทุกคนจึงร่วมดื่มร่วมกันอย่างเฮฮา ลืมความกังวลว่าเผ่าไวต์มอร์ฟจะมาโจมตีอีกเมื่อไรหมดสิ้น

เลวิชนั่งตรงที่นั่งซึ่งถูกจัดไว้เฉพาะของครีทซ์ เขาร่วมงานอย่างไม่ค่อยเป็นสุขนัก เพราะต้องคอยเหลือบมองคนตัวเล็กข้างกายว่าจะดื่มจนเกินอัตราหรือไม่ ที่นั่งอยู่ถัดไปก็คือ สาวผมทองซึ่งกำลังรับประทานอาหารของตนเงิบๆ ท่ามกลางบรรยากาศรอบด้านที่เต็มไปด้วยเสียงดนตรีและการพูดคุย

“นี่พาทริเซีย” หนุ่มนักเวทมนตร์ไม่ได้ที่จะต้องนั่งเป็นใบ้เลยชวนเพื่อนสาวคุยไปพลางๆ “วันนี้เขาประชุมอะไรกันบ้าง”

คนถูกถามใช้ผ้าเช็ดปากก่อนตอบ “ไม่รู้สิ ข้าไม่ได้เข้าประชุมด้วย มัวแต่ไปเยี่ยมเทย์ลันนะ”

“อ้าว จั้นเหรอ แล้วพ่อเจ้าชายรูปหล่ออาการดีขึ้นหรือยัง”

“ก็ไม่ถึงกับดีขึ้น แต่ก็ไม่ได้หนักกว่าเดิม” เธอหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะยิ้มบางๆ “คงเพราะได้หมอดูแลดี”

เลวิชเลิกคิ้วกับประโยคและทำที่อันแสนกำกวมของสาวผมทอง มันต้องมีอะไรไม่ธรรมดาที่เขายังไม่รู้เกี่ยวกับเทย์ลันแน่ๆ ได้หมอดูแลดีจั้นเหรอ...

“หมอที่ชื่อวีเนสหรือเปล่า” จู๊ๆ เนฟินก็เข้าร่วมวงสนทนาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ขณะที่เจ้าตัวยังเคี้ยวเนื้อไก่ด้อยๆ เติมปาก

“นี่ กลืนให้หมดก่อนแล้วค่อยพูด ข้าไม่อยากจะให้ไก่ในปากเจ้ากระเด็นมาถูกเสื้อนะ” หนุ่มผมสีแดงบอกคนตัวเล็ก

เนฟินไม่ได้สนใจเลวิชสักนิด แต่พยายามเสนอความคิดของตัวเองอยู่ “ข้าคิดอยู่แล้ว เจ้าชายเทย์ลันได้หมอน่ารักขนาดนั้น อยู่ด้วยกัน

แทบจะตลอดเวลาอีก เป็นใครก็ต้องมีเขมมั้งละ”

“นี่! บอกให้กินให้หมดก่อนไงเล่า ไม่เห็นหเรอ เนื้อไก่มันกระเด็น มาถูกเสื้อของข้าแล้วเนี่ย” ไม่พูดเปล่า นักเวทหนุ่มยังยื่นเสื้อตรงตำแหน่งที่เกิดเหตุให้ดูด้วย

“โอ้ แค่นี้เอง บัดๆ ออกก็หมดเรื่อง” เนพินใช้มือเปื้อนมันปิดดูเสื้อของนักเวทหนุ่ม ซึ่งไม่ช่วยให้สะอาดขึ้น แต่กลับทำให้เปื้อนหนักกว่าเดิม

ก่อนที่ความโมโหจะเอาชนะ เลวชีรีบผลักมือสาวผมม่วงเข้มออกจากเสื้อตัวสวย “พอเลยๆ กลับไปกินต่อเลย”

พาทริเซียหัวเราะซ้ำขึ้นกับสงครามขนาดย่อมข้างตัว

หนุ่มนักเวทได้ยินเสียงหัวเราะของเพื่อนก็หันขวับมาถึงตาใส่ “หยุดเลย ข้าเริ่มตลกตัวเองเพราะเจ้านั่นแหละ บอกมาเลยดีกว่าว่ามีอะไรเกิดขึ้นระหว่างเทย์ลันกับหมอที่ชื่อวินสไชนะไหม”

“ข้าก็ไม่แน่ใจหรอก เจ้าต้องไปดูให้เห็นเอง แล้วจะพบว่าเจ้าชายผู้เฉยชาของเราก็หัวเราะเป็นเหมือนกัน”

ที่นี่เลวชีเล็กคิ้วสูงกว่าเดิมอีก

...เทย์ลันเนี่ยนะหัวเราะ หัวเราะกับคนอื่นที่ไม่ใช่เขาหรือพาทริเซียด้วย ต้องไปดูให้เห็นกับตาเสียแล้ว

ทว่านักเวทเจ้าสำราญยังไม่หมดคำถาม “นี่พาทริเซีย รู้ไหมทำไมเรย์นัลด์มันถึงได้ไปนั่งชดไถ่กับมาร์โคไลขนาดนั้น”

นักดาบสาวหันไปมองตามสายตาของเพื่อนชาย เห็นเรย์เนอร์วัลด์กำลังกินอาหารจานใหญ่ตรงหน้าพร้อมกับพูดคุยกับหัวหน้าพ่อค้าอย่างออกรส แต่ดูเหมือนพ่อค้าใหญ่จะเป็นฝ่ายชวนคุยเสียมากกว่า

อันที่จริงเธอกับหนุ่มดำแทบจะไม่ได้พูดคุยกันเลยตั้งแต่จบศึกครั้งนั้น ต่างฝ่ายต่างยุ่งกับเรื่องอื่นเสียมากกว่า ทั้งเรื่องทหาร

บาดเจ็บ เรื่องเสียบ้าง อาวุธ และประชุมเรื่องการรบ

จนมาถึงวันนี้ที่ได้พบหน้ากันชัดๆ อีกครั้ง...แต่ช่างห่างไกลเหลือเกิน

“ได้ยินว่ามารโคิลจัดที่นั่งให้เขาตรงนั้น ข้าก็ไมรู้เหมือนกันว่าทำไม”

ไม่เฉพาะแต่เลวิซที่สงสัย คนอื่นๆ ซึ่งมาร่วมงานเลี้ยงก็เช่นกัน พวกเขาต่างก็อยากรู้ว่าทำไมองค์รัชชนีใหม่ นั่นจึงไปนั่งใกล้กับพ่อค้าอาวุธได้ ขนาดแม่ทัพใหญ่ยังได้นั่งห่างออกไปหลายโต๊ะทีเดียว

จากนั้นไม่นานก็มีเสียงสัญญาณให้ทุกคนในงานเลี้ยงหยุดพูดคุยแล้วหันหน้ามาทางผู้เป็นประธาน มารโคิลลุกขึ้นยืนอย่างสง่า เขากะแอมเบาๆ แล้วเอ่ยด้วยเสียงอันดัง

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย การที่ข้าจัดงานเลี้ยงขึ้นในวันนี้ก็เพื่อเป็นการฉลองขวัญเหล่าทหารกล้าให้ได้ผ่อนคลายจากการสู้รบ และยังจะประกาศข่าวดีสำหรับตัวข้าเองให้ทุกท่านได้ทราบอีกเรื่องหนึ่ง”

เมื่อมารโคิลหยุดพูด เสียงซุบซิบก็ดังขึ้นในทำนองเดียวกันว่าอะไรคือข่าวดี...ข่าวดีคืออะไร

พ่อค้าอาวุธเริ่มกล่าวอีกครั้งพร้อมกับเสียงพูดคุยที่หยุดลง “ข่าวดีที่ว่านั่นคือ...ชายหนุ่มนามว่า เรย์นัลด์ จะเป็นบุตรชายบุญธรรมของข้านับแต่เวลานี้เป็นต้นไป”

พรวด!

คนถูกกล่าวรนามแทบล้าลักอาหารที่กินเข้าไป เขาทำหน้าเหลือขณะโดนมารโคิลดึงตัวให้ยืนขึ้นด้วย

เมื่อลูกบุญธรรมคนใหม่ลุกยืนแล้วหัวหน้าพ่อค้าก็ตบไหล่เขาดังป๊าบ

“เพื่อตอบแทนที่เจ้าช่วยกลุ่มการค้าของข้าให้รอดพ้นจากการ

โจมตีของเผ่าปีศาจปริศนา ต่อไปนี้เจ้าไม่ต้องกังวลต่ออนาคตอีกแล้ว
สำหรับคนสูญเสียพ่อแม่อย่างเจ้า ข้าจะรับเลี้ยงเอง”

เสียงปรบมือดังไปทั่วงานด้วยความชื่นชมมาริโคลและดีใจแทน
หนุ่มมดดำ

เรย์เนอร์วัลด์ได้แต่อ้าปากค้าง เขาพูดไม่ออก และไม่รู้ว่าจะพูด
อะไร เจ้าชายปีศาจจึงได้แต่เดาว่าพ่อค้าใหญ่คงจะถามประวัติเขาจาก
หน่วยของคริสซึ่งเนฟินเคยโกหกไว้ว่าเขาสูญเสียพ่อแม่ญาติพี่น้องจาก
ภัยพิบัติ ใครจะรู้ว่าคำโกหกในครั้งนั้นจะส่งผลมาถึงตอนนี้

เจ้าชายลูกครึ่งยี่มไม่ออกบอกไม่ถูก

ถ้าพ่อปีศาจรู้จะเป็นยังไงนะ แกมคนที่รับอุปการะเขาไว้ยังเป็น
อดีตใจรักต่างหาก

พ่อคนหนึ่งเป็นจ้าวปีศาจ อีกคนหนึ่งก็เป็นหัวหน้าโจรเก่า...เหอๆ
บิดาของเขาแต่ละคนไม่ธรรมดาทั้งนั้น

ฝ่ายมาริโคลคิดว่าเรย์เนอร์วัลด์ตื่นตันจนพูดไม่ออกก็เลยจัดการ
สวมกอดตามประสาพ่อลูก พร้อมกับตบหลังเพื่อเรียกกำลังใจให้
ลูกชายบุญธรรม

ภาพนั้นเรียกเสียงปรบมือจากคนที่มาร่วมงานได้อีกครั้ง เหล่า
เครื่องดนตรีถูกหยิบขึ้นมาบรรเลงเรียกความครื้นเครงไปพร้อมกัน

“ข้าไม่ได้หุนหันไอ้ไหม” นักเวทหนุ่มยังอึ้ง

“ไม่หรอก เพราะข้าก็ได้ยิน” เนฟินเสริมสีหน้าไม่ต่างกัน

“...” ไม่มีคำพูดใดๆ ออกจากปากของสาวมดทอง เธอเพียงแต่
ยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่มเท่านั้น

จนเกือบรุ่งสาง งานเลี้ยงก็ถึงเวลาเลิกรา แต่ชะตากรรมของ
เจ้าชายแห่งไซเลส (และบุตรบุญธรรมของอดีตมหาโจร) ยังต้องดำเนิน
ต่อไป

นับจากการปะทะกันครั้งสุดท้ายระหว่างทหารกลอเรียกับ
เผ่าไวต์มอร์ฟเวลาก็ล่วงเลยมาหนึ่งเดือนเต็ม ฝ่ายไวต์มอร์ฟยังคงไร้
วีแวว ไม่มีการโจมตี ทุกอย่างสงบเงียบ จนอดคิดไม่ได้ว่าพวกมันอาจ
ไม่กลับมาอีก

ในวันหนึ่ง จดหมายจากทางราชวังส่งมาถึงแม่ทัพใหญ่ความว่า
กำลังส่งตัวแทนมาพูดคุยเรื่องบางอย่าง ให้เตรียมการต้อนรับให้พร้อม

และเมื่อตัวแทนจากวังมาถึงก็พบว่าไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นผู้ช่วย
เสนาธิการฝ่ายขวา เดเนียล ไฟชีส ซึ่งใครๆ ต่างรู้จักในนามชายหนุ่ม
ผู้มากความสามารถ ได้รับตำแหน่งผู้ช่วยเสนาฯ ตั้งแต่อายุน้อย

ในกระโจมใหญ่ แม่ทัพคาร์บัสเชื้อเชิญให้เดเนียลเข้ามานั่งคุย
อย่างเป็นกันเองถึงกิจธุระของเขา

“ข้าได้รับคำสั่งจากท่านเสนาฯ ขวาทให้นำความมาแจ้งแก่เจ้าชาย
เทย์ลัน” เดเนียลเอ่ย

“ท่านพอจะบอกกับข้าตอนนี้เลยได้ไหมว่าเรื่องอะไร เพราะขณะนี้
เจ้าชายไม่สะดวกจะรับแขก” คาร์บัสตอบ

“เป็นเรื่องที่ท่านควรรู้แน่นอน เพราะเกี่ยวกับอาการประชวรของ
องค์กษัตริย์”

ได้ฟังเดเนียลเกริ่นแม่ทัพใหญ่ก็เริ่มสงสัยว่าจะเป็นข่าวร้าย

ผู้ช่วยเสนาฯ กล่าวต่อ “ตอนนี้องค์กษัตริย์ประชวรหนักมาก
ตรัสอยากพบเจ้าชายเทย์ลัน ข้าจึงมาเพื่อเชิญเจ้าชายกลับพระราชวัง
และถ้าเป็นไปได้ เจ้าชายควรกลับไปให้เร็วที่สุด”

แม่ทัพคาร์บัสอีกอึกเล็กน้อยก่อนเอ่ย “เจ้าชายเองตอนนี้ยัง
รักษาตัวอยู่ เนื่องจากได้รับบาดเจ็บจากการสู้รบเมื่อครั้งก่อน ข้า
ไม่แน่ใจว่าจะสามารถเดินทางตอนนี้ได้หรือไม่”

“บาดเจ็บ!?” เดเนียลตกใจเล็กน้อย “เรื่องใหญ่ขนาดนี้ไม่เห็นมี

ใครส่งข่าวให้ทางเรารู้เลย”

“เจ้าชายไม่ให้บอกใครทั้งนั้น ไม่อยากให้คนที่วังเป็นห่วง”

“ถ้าฉันข้าขอตัวไปเยี่ยมเจ้าชายตอนนี้ได้ไหม”

คาร์บัสลิ่งเลครู้หนึ่งก่อนตอบ “ได้ แต่ให้ท่านสังเกตอาการของเจ้าชายก่อนจะบอกข่าวเรื่ององค์กษัตริย์ก็แล้วกัน”

“ครับ” ผู้ช่วยเสนาฯ พยักหน้ารับ

นัยน์ตาสีน้ำเงินของเจ้าชายแห่งกลอเรียจับจ้องชายตรงหน้า
ซึ่งกำลังโค้งคำนับเขาอยู่

“ขออภัยที่กระหม่อมมาล่าช้า เพราะเพิ่งทราบข่าว” เดเนียลกล่าว

เทย์ลันที่นั่งพับบนเตียงเอ่ย “ไม่เป็นไร ข้าไม่อยากให้กลายเป็นเรื่องใหญ่”

“อาการของพระองค์เป็นอย่างไรบ้างพะย่ะค่ะ”

“ก็ดีขึ้นแล้ว พอเดินไปไหนมาไหนได้” เจ้าชายตอบเสียงเรียบ
“ว่าแต่เจ้าอุตสำหรับเดินทางมาถึงค่ายทหาร แสดงว่าที่วังเกิดอะไรขึ้นสินะ”

“กระหม่อมขอทูลตามตรง ขณะนี้องค์กษัตริย์ประชวรหนัก และ
ตรัสถามถึงเจ้าชายตลอดเวลา ทางพระราชวังจึงให้กระหม่อมมาส่งข่าว
และเชิญเจ้าชายกลับวัง”

“เสด็จพ่อพระอาการแย่งหรือ” เทย์ลันแทบจะลุกจากเตียง แต่
เดเนียลเข้ามาประคองให้เขานั่งลงตามเดิม

“รักษาพระองค์ด้วยพะย่ะค่ะ”

“เสด็จพ่อมีพระอาการหนักมากงั้นหรือ” เทย์ลันถามย้ำ

เดเนียลนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนตอบ “ตอนนี้พ่อมดออสการ์ถวายเป็นการ

รักษาอย่างใกล้ชิด อีกไม่นานก็คงหายดีล่ะค่ะ”

“ข้าจะกลับวังเดี๋ยวนี้” เจ้าชายเอ่ยหนักแน่น

“แต่...” ผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวาคัดค้านเพราะเห็นว่าอาการของเจ้าชายเทย์ลันก็ยังแย่อยู่

เป็นเวลาเดียวกับที่โรเนลนำถ้วยยาเข้ามาพอดิ เธอได้ยินประโยคสุดท้ายของเทย์ลัน และคิดว่าโรคเขาแต่ใจของเขาทำเริบอีก จึงพูดขึ้น “เหตุใดเจ้าชายถึงอยากกลับวัง เราคุยกันแล้วไม่ใช่หรือพะคะ”

เจ้าชายแห่งกลอเรียมองไปยังหญิงสาว “เสด็จพ่อประจวบนัก ข้าต้องกลับไป”

เมื่อรู้เหตุผลนี้แล้วโรเนลก็มีสีหน้าลำบากใจ เธอรู้อาการของเขาดีกว่าใคร ถ้าให้เดินทางไกลตอนนี้ก็ไม่ถึงกับแย่ แต่อาจจะหายช้ากว่าเดิม

“แม้ข้าไม่อยากให้ท่านไป แต่คงห้ามไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นข้าจะช่วยจัดการเรื่องเดินทางก็แล้วกัน”

“ขอบใจมากวิเนส” เทย์ลันโล่งใจ อย่างน้อยหมอบประจำตัวก็ไม่คัดค้าน “เดี๋ยวล อีกสองวันข้าจะออกเดินทาง ช่วยจัดการให้ข้าด้วย”

ผู้ช่วยเสนาฯ ขวรับคำจากนั้นก็ขอตัวออกมา เป็นความบังเอิญที่พาทริเซียจะเข้าไปหาเทย์ลันพอดิ ทั้งสองจึงเผชิญหน้ากันตรงปากทางเข้ากระโจม

“ไม่ได้เจอกันนาน ข้าดีใจที่เจ้ายังสบายดี” เดเนียลเปิดฉากการสนทนาก่อน

“ไม่นึกว่าตัวแทนจากราชวังจะเป็นท่าน” พาทริเซียกล่าวพร้อม กับส่งสายตาเย็นชาให้

นัยน์ตาสีมรกตของเดเนียลจ้องมองใบหน้าवलของเธอ “รู้ไหม ข้าเป็นห่วงเจ้าขนาดไหน เมื่อรู้ว่าคุณต้องตามเจ้าชายเทย์ลันมาออกรบ”

“ท่านไม่ต้องคอยห่วงใยข้านักหรอก ข้ามีคนคอยเป็นห่วงอยู่ใกล้ตัวแล้ว คงไม่หวังพึ่งความหวังดีของท่านอีกต่อไป”

องค์รัชสีสาวไม่รอให้อีกฝ่ายพูดอะไรอีก เธอเดินเข้าไปในกระโจมทันที ทั้งให้เดเนียลตีความหมายจากคำพูดปริศนาของเธอกว่าหมายถึงอะไรกันแน่

“ไอ้ซี้เก็กนั่นมันมาที่นี่ทำไม” เลวิชถามนักดาบสาวขณะเดินตรวจค่ายด้วยกัน

“เห็นเทย์ลันบอกว่ามาแจ้งข่าวเรื่ององค์รัชสีตรี” นักดาบสาวตอบ นักเวทหนุ่มเอียงคอมามองเธอ หญิงสาวจึงอธิบายเพิ่มเติม “อาการประชวรขององค์รัชสีตรีไม่ค่อยดีจึงอยากให้เทย์ลันไปพบ”

“เขาเจ็บขนาดนั้น จะเดินทางไหวหรือ”

พาทริเซียถอนหายใจ “วีเนสบอกว่าไปได้ แต่ก็อย่าให้ขยับตัวมาก”

หนุ่มผมแสดใช้มือแยงรูหูตัวเอง “ข้าว่าพักนี้ดวงอาณาจรรตกวูป เกิดแต่เรื่องร้ายๆ พวกขุนนางควรจะทำพิธีเสริมดวงชะตาเมืองชะบ้าง”

พิธีเสริมดวงจะกระทำก็ต่อเมื่ออาณาจรรได้ผลิตพืชผลและสินค้าเครื่องปั้นต่างๆ มากในปีนั้นจนทำให้ส่งออกสินค้าได้มากขึ้น นำเงินทองเข้าพระคลังได้มากตามไปด้วย จึงนำเงินบางส่วนมาจัดพิธีเพื่อเป็นการผ่อนคลายและเฉลิมฉลองสร้างกำลังใจให้ชาวไร่ชาวนาและประชาชน ดังนั้นสาระที่แท้จริงของพิธีเสริมดวงคืองานเลี้ยงรื่นเริงนั่นเอง

“หาเรื่องกินเหล้าละไมว่า” สาวผมทองดักทางนักเวทหนุ่ม

เลวิชขวางในลำคอตอบกลับ...เกลียดนักคนรู้ทันเนี่ย

ขณะนั้นพ่อค้าใหญ่ก็นำลูกทีมเดินดูค่ายทหารเหมือนกัน และ
ในนั้นมีเรย์เนอร์ร็อดต์เดินอยู่ข้างกายชายร่างใหญ่ด้วย

“อะฮ่า ชะตาลิขิตให้เราได้เจอกันอีกแล้วนะคนสวย” อดีต
หัวหน้าโจรทักด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

แต่คนถูกทักกลับก้มศีรษะให้เล็กน้อยเท่านั้น ส่วนนักเวทหนุ่มก็
ยืนหาหวอดอยู่ข้างๆ หญิงสาว มาร์โคลจึงพูดต่อ

“บังเอิญจริง พวกข้าก็กำลังเดินตรวจค่ายเหมือนกัน”

“แต่หน้าที่นี้เป็นของคนในค่าย พวกท่านไม่น่าลำบากเลย”
พาทริเซียพูดจาฟังดูดี แต่ความหมายแท้จริงคือตำหนิคนนอกที่เข้ามา
ก้าวก่ายหน้าที่ของตน และพ่อค้าใหญ่ก็ไม่เียงพอที่จะไม่รู้จักความหมาย
ท่าทีที่เขาจะโกรธกลับหัวเราะลั่นจนไหล่สั่น

“ถ้าอย่างนั้นข้ากับลูกชายจะไปตรวจบริเวณนอกค่ายก็แล้วกัน
เพื่อพวกมันจะกลับมาอีก” มาร์โคลว่าพลางโอบไหล่เรย์เนอร์ร็อดต์เดิน
ผ่านสองหนุ่มสาวไป

ตลอดช่วงการสนทนา นัยน์ตาสีฟ้าของเจ้าชายปีศาจจับจ้องไป
ยังใบหน้าขององครักษ์สาวแทบไม่กะพริบ เขาไม่ได้พูดกับเธอมานาน
มากแล้ว ตั้งแต่วันที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นลูกชายมาร์โคลก็ถูกพ่อบุญธรรม
พาตัวไปโน่นมานี่จนเกือบเรียกว่ากักตัว แทบไม่เว้นช่วงให้เขาปลีกตัว
ได้เลย

การที่เรย์เนอร์ร็อดต์สารภาพรักกับพาทริเซียวันนั้นดูเหมือนจะ
ไม่มีประโยชน์อันใด เพราะหลังจากนั้นก็ยิ่งทำให้เขาห่างจากเธอมาก
ขึ้นกว่าเดิม

...หรือโชคชะตาไม่ชอบหน้าเขาจริงๆ ละนี่

“ข้ารู้นะ” เสียงของพ่อค้าใหญ่เรียกเจ้าชายปีศาจให้หลุดจาก
ห้วงคิด “รู้ว่าเจ้าคิดยังไงกับแม่สาวผมทองนั่น”

หนุ่มผมดำมองหน้าคนพูดราวกับถามว่ารู้ได้อย่างไร

“สีหน้าแวตามันฟ้องชะขนาดนั้น” มาริโอตอบเหมือนอ่านใจเขาได้ “คงจะโกรธขาละลิตที่ไม่ยอมปล่อยให้ไปเจอกับนาง”

เรย์เนอร์ลด์เจียบ

“ข้าทำเพื่อเจ้าหรอคะ คิดดูสิ ตอนนี้เจ้าคิดถึงนางมากใช่ไหม อยากรู้อยากเจอใช่หรือเปล่า”

เจ้าชายปีศาจนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าตอบ “อืม”

มาริโอหัวเราะหึๆ “ขนาดเจ้ายังทนคิดถึงไม่ไหว ลองคิดสิว่าฝ่ายนั้นก็คงเหมือนกัน หรืออาจจะมากกว่าเจ้าด้วยซ้ำ”

คราวนี้เรย์เนอร์ลด์จึงเริ่มเข้าใจความหมายและความหวังดีของพ่อบุญธรรม

มาริโอกล่าวเสริม “ถ้ากลับไปเจอกันอีกที ข้าว่าแม่สาวนั้นอาจจะล่อลวงไม่ยอมให้เจ้าห่างกายเลยก็เป็นได้นะ จะได้อยู่ด้วยกันจนหายคิดถึงกันไปข้างไหนล่ะ ฮ่าๆ”

แทนที่จะดีใจเรย์เนอร์ลด์กลับขุ่นลุกซู่ พานให้จินตนาการเป็นภาพพาหิรเขียกำลังถือโซ่ล่ามเขาไว้ในมือ เธอจ้องมองเขาด้วยรอยยิ้มเย็นเยือก นัยน์ตาสีทองเปล่งประกายระยับด้วยปรารถนาบางอย่าง

‘เอ่อ...ไม่มั้ง’ เจ้าชายปีศาจสะบัดศีรษะไล่ภาพจินตนาการของตนออกไป

...เขาคงจะคิดมาก คิดลึก และคิดเยอะไปหน่อย

เสียงแตรดังยาวไล่ตั้งแต่ถนนหลักใจกลางเมืองจนไปถึงประตูพระราชวังบ่งบอกว่าบุคคลสำคัญเดินทางจากต่างเมืองมาถึงแล้ว ขณะต้อนรับมายืนรออยู่มากมายจนทำให้ลานหน้าพระราชวังดูเล็กไปถนัด

รอยยิ้มจากข้าราชการพลาญหายไปเมื่อเห็นว่าเจ้าชายเทย์ลัน
ผู้เข้มแข็งไม่ได้เดินลงจากรถม้าด้วยตนเองอย่างผ่าเผย แถมสีหน้าของ
เขายังดูซีดเซียวไปมาก

...พระองค์ทรงบาดเจ็บ

ใครหลายคนคิดในใจ แต่ไม่กล้าพูดออกมา เพียงแสดงสีหน้า
เป็นกังวลให้เห็นเท่านั้น

“ข้าไม่เป็นไรแล้ว ขอบใจทุกคนที่มาต้อนรับ” พระโอรสแห่ง
กษัตริย์มาโลเวียร์พูดเพียงแค่นั้น แล้วเขาก็ถูกพยุ่งเข้าไปในปราสาท
พร้อมกับสายตาที่แสดงคำถามของคนมากมายว่าเจ้าชายบาดเจ็บได้
อย่างไร เมื่อไร และนานแล้วหรือ

ผู้เคราะห์ร้ายที่ต้องตอบคำถามคงหนีไม่พ้นผู้ติดตามและทหาร
ซึ่งตามมาอารักขาด้วย

ที่ห้องทำงานของเสนาธิการฝ่ายขวา

“เจ้าชายกลับมาแล้วหรือ” โอมเมอร์เอ่ยถามผู้ช่วยคนสำคัญ

“ครับ” เดเนียลตอบ

ขุนนางใหญ่หรือตาลงขณะเอนหลังพิงเก้าอี้ในห้องทำงาน “ได้
ข่าวว่าได้รับบาดเจ็บด้วยนี้ ปิดข่าวได้แนบเนียนทีเดียว”

ผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวานั่งเงยบๆ อยู่ฝั่งตรงข้าม รอให้เจ้านาย
กล่าวให้จบ

ลักพักโอมเมอร์เริ่มหัวเราะในลำคอ “เขาคงกลัวว่าเราจะรู้ แต่
รู้ช้ารู้เร็วก็ไม่ต่างกัน ในเมื่อหากหนึ่งตัวใช้การไม่ได้ก็ต้องถูกมัดทิ้งไป
อะไรๆ จะได้ง่ายขึ้น”

“เรียนท่านเสนาฯ ข้ามีอย่างหนึ่งอยากออกความเห็น” เดเนียล
เอ่ย

“ว่ามา” โอมเมอร์ให้ความสนใจต่อข้อคิดเห็นของผู้ช่วยเป็นอันมาก เพราะเขารู้ดีว่าสิ่งที่ผู้ช่วยของเขาแนะนำแต่ละครั้งให้ประโยชน์อย่างยิ่ง

“เรื่องการประหารของผ่าบาท หลังจากเข้าไปที่เมืองซีบัลซาก็คิดบางอย่างได้” ชายหนุ่มหยุดครู่หนึ่ง “ทำไมเราไม่เสนอให้พาผ่าบาทไปรักษาตัวที่อื่นล่ะครับ...ที่ที่ห่างไกลจากอาณาจักรไซเลส”

“หืม...ทำไมต้องทำเช่นนั้น”

เดเนียลเริ่มยิ้ม “ข้าอ่านหนังสือมามาก บางทีก็ลี้มเลือนไปบ้าง แต่พอไปที่เมืองชายแดนบางสิ่งที่ลี้มเลือนก็กลับนึกได้ขึ้นมา ข้าจำได้ว่ามีวิธีที่จะทำให้ผ่าบาทหายประหารได้รวดเร็ว”

โอมเมอร์แสดงสีหน้าไม่แน่ใจแต่ก็ยังอยากฟังต่อ “รีบพูดเร็วเข้า”

“ที่แดนพ้อมดอันไกลโพ้นมีบ่อน้ำพุร้อนอยู่มากมาย ได้ยินว่าหากใครเจ็บป่วยไม่ว่าจะเล็กน้อยหรือร้ายแรง เมื่อได้แช่น้ำพุร้อนในแดนพ้อมดก็จะทำให้อาการป่วยทุเลาลง”

“เจ้าแน่ใจหรือ”

ผู้ช่วยเสนาฯ ส่ายหน้า “ข้ายืนยันไปที่เท่านั้น ท่านลองไปถามพ้อมดออสการ์ผู้มาจากแดนพ้อมดเองเถอะ แล้วจะรู้ว่าข้าพูดจริงหรือโกหก”

โอมเมอร์เงยไปพักใหญ่ “ถึงกระนั้นการที่จะพาผ่าบาทไปในดินแดนห่างไกลเช่นนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย และหมายถึงต้องทิ้งวังทั้งวังไว้โดยที่ไม่มีเสนาหลัก”

“ท่านคิดดูให้ดี ถ้าเราไม่ทำอะไรตอนนี้ อีกหน่อยถ้าผ่าบาททรงเป็นอะไรไปมากกว่านี้ บ้านเมืองจะวุ่นวายหนักขึ้นไปอีก”

เสนาธิการฝ่ายขวาเริ่มพิจารณา...ก็จริงอย่างที่เดเนียลพูด ตอนนี้สถานการณ์ฝ่ายเขาก็ใช่ว่าจะได้รับการสนับสนุนเต็มที่ ยังมีอีกหลาย

ฝ่ายที่พร้อมจะเข้าข้างเสนาธิการฝ่ายซ้าย ถ้าต้องเปลี่ยนอำนาจให้ใครสักคนแทน คนนั้นอาจไม่ใช่เขาก็เป็นได้

แล้วถ้าเกิดการไต่สวนคดีที่ปรึกษาพระองค์ที่แดนพอมด ทำให้ฝ่ายบาทหลวงพระอาการดีขึ้น ความดีความชอบทั้งหลายก็จะตกแก่เขาเป็นอันมาก อาจจะทำให้เสียงสนับสนุนข้างเขาเพิ่มขึ้นอีกไซ

คิดมาถึงตอนนี้โอมเมอร์จึงคลี่ยิ้มอย่างมีจุดหมาย

เดเนียลก็เช่นกัน เขายิ้ม ทว่าเป็นรอยยิ้มซึ่งไม่อาจคาดเดาได้

ช่วงบ่ายแก่ของวัน เสนาธิการฝ่ายขวาได้ขอเข้าเฝ้าพระราชินีแห่งกลอเรีย โซลาฟี ฟรานซิส เวอร์เนส แล้วเขาก็ได้ร่วมดื่มน้ำชาในสวนกลางปราสาทกับพระราชินีเป็นการส่วนตัว

“ไม่ได้คุยกันนานเลยนะ ท่านเสนาฯ ขวา”

โซลาฟีเป็นสตรีผู้เลอโฉม แม้กาลเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด ความงามของพระนางก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง พระนางเป็นบุตรสาวจากตระกูลขุนนางตงฉินชั้นสูง ผู้ได้รับเลือกมาเป็นชายาครองของพระราชินี บางคนว่าพระนางมีวาสนา เนื่องจากราชินีองค์เก่าซึ่งเป็นมารดาแท้ๆ ของเจ้าชายอาร์เธอร์และเจ้าชายเทย์ลันประจวบและสวรรคตไป ทำให้พระนางได้ขึ้นครองตำแหน่งราชินีแทน

ราชินีโซลาฟีให้ประสูติเจ้าหญิงน้อยซึ่งขณะนี้มียายุเพียงเจ็ดปีเศษ พระองค์จึงไม่ใคร่สนใจการแย่งชิงบัลลังก์จากคนในพระราชวังหลายฝ่ายทั้งที่รู้ว่าใครบ้างที่กำลังจ้องเมื่อพื้นฐานอำนาจอยู่ รอแต่สวรรคตกำหนดคนที่ชื่อตรงต่อฝ่ายบาทและอาณาจักรเท่านั้น

เวลานี้อาการประชวรของพระราชินีเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้พระราชินีเป็นกังวล ส่วนเรื่องอื่นเป็นเพียงเรื่องรองจนแทบไม่มีความสำคัญต่อพระนาง

“กระหม่อมรู้ดีว่าอาจทำให้พระองค์เสียเวลา แต่ทรงโปรดรับฟังสิ่งที่กระหม่อมพูดสักหน่อยเถิด”

“ข้าก็ไม่ได้ว่าอะไร พุดมาสิ”

โอมเมอร์บอกวิธีที่เดเนียลแนะนำเขาให้ราชินีฟังจนหมดสิ้น นอกจากนั้นยังนำหนังสือเกี่ยวกับแดนพอมดซึ่งเดเนียลนำมาให้เพื่ออ้างอิงคำพูดของตนให้ราชินีดูด้วย

โซลาฟีมีท่าทีสนใจสิ่งทีเสนาฯ ขวากล่าวเป็นอันมาก เธอเปิดหนังสือโบราณเล่มนั้นอ่านในส่วนที่เกี่ยวข้อง ไม่นานก็มีรอยยิ้มยินดีผุดขึ้นบนใบหน้าสวย

“แล้วจะรออะไรอยู่ รีบจัดการเรื่องนี้เสียเถิด”

“แต่ว่า” ชายร่างอ้วนทำเสียงไม่มั่นใจ “เราต้องถามความเห็นจากหมอประจำพระองค์ก่อนนะพะย่ะค่ะ”

หมอประจำพระองค์ที่โอมเมอร์หมายถึงคือ พอมดออกสการ์นั่นเอง

“ไม่เป็นไร ข้าจะไปพูดกับพอมดเอง” โซลาฟียืนยันเสียงหนักแน่น

ในเมื่ออยู่ในพระราชวังอาการประชวรของฝ่าบาทก็ไม่ทุเลาลง หากได้พบทางออกที่ดีกว่าไม่ว่าใครก็ไม่สามารถขวางได้ ฝ่าบาทจะต้องทรงหายประชวร...พระนางให้คำมั่นต่อตนเอง

ขณะเดียวกันนั้นเสนาธิการฝ่ายขวาก็กยกขาขึ้นจับเพื่อซ่อนรอยยิ้ม

ณ บริเวณเจียบสงบกลางเขตป่าอิสระซึ่งเป็นฐานที่มั่นของชนเผ่าไวต์มอร์ฟ คนในเผ่าต่างกำลังทำงานของตนอย่างเจียบเจียบ ทั้งการสร้างอารูมนตรา สร้างนักรบเวท และการเตรียมทำสงครามในครั้งต่อไป ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นที่จุดหนึ่งของป่าอันกว้างใหญ่ ไม่มีใครล่วงรู้ว่ามี

การดำเนินการอะไร เวทอำพรางได้ครอบคลุมทั่วอาณาบริเวณ เป็นผล
ให้เผ่าไวด์มอร์ฟยังสามารถซ่อนตัวจากสายตาของทุกสรรพสิ่ง

นารายีนคุมการปฏิบัติงานของคนในเผ่า ถึงแม้สายตาจะจับ
จ้องไปยังกลุ่มคนทำงานแต่ในใจเธอกลับคิดเรื่องอื่น

“ผู้คุมมายืนเหม่อให้ลูกน้องเห็นได้อย่างไร” น้ำเสียงแหบพร่าดัง
ขึ้นจากด้านหลังเธอ

นารายีนรู้สึกตัวจึงหันไปมองคนพูดแล้วก้มศีรษะคำนับด้วยความ
เคารพ “ท่านมาร์ชา”

หัวหน้าเผ่าไวด์มอร์ฟเดินถือไม้เท้ามายืนข้างเธอ “ข้าไม่เข้าใจ
เจ้าจริงๆ ทำไมถึงหยุดโจมตีเป็นเวลานานเพียงนี้”

มาร์ชหมายถึงการหยุดทำสงครามของเผ่าไวด์มอร์ฟเป็นเพียง
กลวงที่ทำให้ฝ่ายมนุษย์ตายใจว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก รอโอกาส
โจมตีอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่อาณาจักรกลอเรียนงนอนใจจนไม่ทันตั้งรับ

“ข้าต้องการแน่ใจว่าศัตรูชะล่าใจจริงจนถอนกำลังจากเขต
ชายแดนไปหมดแล้ว ภายหลังถ้าเราเริ่มบุกอีกฝ่ายจะได้ตั้งตัวไม่ทัน”

หัวหน้าเผ่าไวด์มอร์ฟพยักหน้าช้าๆ “อย่างนั้นหรือ”

นารายีนหันหน้าไปทางอื่นเกรงมาร์ชาจะรู้ว่าที่เธอพูดไม่ใช่ความ
จริงทั้งหมด จริงอยู่ที่เธอต้องการหลอกให้ฝ่ายมนุษย์ตายใจ แต่อีกนัย
หนึ่งก็เพื่อหลีกเลี่ยงที่ต้องเห็นภาพชายผมดำผู้นั้นสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่
กับหญิงสาวผมทอง

...และเป็นการให้เวลาตนเองจัดการกับอารมณ์ความรู้สึกสับสน
ที่เกิดขึ้นขณะนี้

ผู้ที่ก้าวเข้ามาในห้องทำงานของพ่อมดประจำราชสำนัก
อย่างกะทันหันทำเอาออสการ์ลุกขึ้นเดินมาต้อนรับแทบไม่ทัน

“ไม่ต้องมากพิธีหรอกท่านพอมด ทำตัวตามสบายเถิด” ราชีนี
โซลาฟีเอย์ เธอเข้ามาให้ห้องทำงานพอมดเพียงคนเดียว ข้าทาสมบริวาร
ที่เหลือยืนรอรออยู่หน้าห้อง

“องค์ราชินีมีพระประสงค์สิ่งใดหรือพะยะค่ะ หรือว่าองค์กษัตริย์
พระอาการกำเริบอีก” พอมดผายมือเชื้อเชิญหญิงสูงศักดิ์ไปนั่งที่เก้าอี้
หน้าโต๊ะทำงานขณะกล่าว

“ข้ามาปรึกษาท่าน” โซลาฟีเริ่มหัวข้อสนทนา เมื่อเห็นว่าออส-
การ์รอฟังอยู่แล้วจึงพูดต่อ “ข้าได้ยินว่าที่ดินแดนพอมดมีบ่อน้ำพุร้อน
มากมาย และบ่อน้ำพุร้อนเหล่านั้นสามารถรักษาอาการคนเจ็บป่วยได้”

พอมดเลิกคิ้วเล็กน้อย “พระนางหมายความว่า...”

“พอมดออสการ์ ความหมายของข้าคงไม่ต้องอธิบายอะไรอีก
ตอนนี้การรักษาของท่านไม่ได้ทำให้พระราชาหายประชวร ในเมื่อพบ
ทางอื่นที่ดีกว่าเราก็ควรจะทำไม่ใช่หรือ”

เสียงถอนหายใจดังมาจากทางฝั่งพอมด “บ่อน้ำพุร้อนสามารถ
รักษาคนเจ็บได้ก็จริง แต่หมายถึงอาการป่วยเล็กน้อยเท่านั้น แต่ถ้าป่วย
หนักๆ ข้าไม่รับรอง”

“ข้าไม่ได้หวังว่าจะหายชะทีเดียว แต่ข้าหวังว่าอาการประชวร
ของพระราชาจะลดลงจนไม่น่าเป็นห่วงเหมือนขณะนี้” โซลาฟีบอกด้วย
น้ำเสียงเชื่อมั่น

“ถ้าฉันอยากเรียนถามราชินีบางอย่างได้หรือไม่”

หญิงสูงศักดิ์สบตาพอมด “ว่ามาสิ”

ออสการ์หรีดาลง “พระองค์ทราบเรื่องนี้มาจากใคร”

โซลาฟีเรียบไปครู่หนึ่ง “เป็นผู้หวังดี ต้องการให้พระราชาหาย
จากอาการประชวรโดยเร็ว ข้ายังต้องนึกขอบคุณเขาด้วยซ้ำ”

ออสการ์ฟังคำตอบก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ถ้าเขาอยากรู้คำตอบนั้น

จริงๆ ก็ไม่ได้ยากเย็นอะไร เพียงแต่อยากรู้จักจุดประสงค์ที่แท้จริงของเรื่องนี้เท่านั้นว่าใครช่างบังอาจเอาความรักและความหวังดีขององค์ราชินีมาเป็นเครื่องมือทางการเมือง

“พอมดออกสการ์” เสียงของราชินีเรียกให้ออกสการ์ต้องออกจากความคิดของตน “ข้ารู้ว่าการเดินทางไปดินแดนพอมดมันลำบากและหนทางยาวไกล แต่ข้าอยากให้ท่านจัดการเรื่องนี้ให้ข้า ดูแลองค์กษัตริย์ให้ปลอดภัยจนถึงที่หมาย”

มาถึงตรงนี้จุดประสงค์ของราชินีไม่ใช่แค่มาปรึกษาเสียแล้วและไม่ได้มาถามความเห็นเสียด้วย แต่เป็นการออกคำสั่งให้พอมดออกสการ์ดูแลกษัตริย์มาโลเวียรีให้ไปถึงยังดินแดนพอมดโดยปลอดภัย

...ถ้าหากจะคัดค้านการเดินทางคงไม่เป็นผลเสียแล้ว

การประชุมในวาระพิเศษเริ่มขึ้นอย่างกะทันหัน บรรดาขุนนางถูกเรียกตัวด่วน เมื่อทุกคนมาพร้อมหน้ากันแล้วก็เปิดประชุมในที่ที่มีประธานการประชุมคือ เสนาธิการฝ่ายขวา

“ที่ข้าเรียกทุกท่านมาในวันนี้ เนื่องด้วยอาการประชวรขององค์กษัตริย์ที่หนักขึ้นเรื่อยๆ พอมดออกสการ์ก็ยังไม่สามารถรักษาให้บรรเทาได้ ฉะนั้นข้าจึงจะแจ้งถึงวิธีที่พวกเรายังมีทางรักษาพระองค์ในขณะนี้”

เมื่อโอมเมอร์กล่าวจบก็เกิดเสียงซุบซิบขึ้นรอบโต๊ะประชุมสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวใหญ่ ซึ่งมีเหล่าขุนนางนั่งอยู่เต็มสองข้างตลอดความยาวของโต๊ะ เว้นที่นั่งหัวโต๊ะไว้ว่างเปล่า

เสนาธิการฝ่ายซ้ายซึ่งนั่งฝั่งตรงข้ามกับโอมเมอร์ป้อนคำถามอย่างรวดเร็ว “ท่านว่ามีวิธีที่จะรักษาพระองค์อย่างนั้นรึ”

ชายร่างท้วมเหลือบมองเสนาธิการหญิงตรงหน้าแวบหนึ่งก่อน

เอ่ยด้วยเสียงดังกังวาน

“ใช่แล้ว ข้าเพิ่งจะนึกออกเมื่อไม่นานมานี้ว่าที่ดินแดนพอมดมมีบ่อน้ำพุร้อนอยู่มากมาย” พูดมาถึงตรงนี้เขาหยุดชั่วคราว เมื่อเห็นว่าทั้งห้องโถงเงียบกริบรอคอยสิ่งที่เขาจะพูดต่อไปจึงไม่รอช้า “ได้ยินมาว่าน้ำพุร้อนเหล่านั้นสามารถรักษาอาการเจ็บป่วยได้อย่างเยี่ยมยอด”

เกิดเสียงกระซิบกระซาบขึ้นอีกเกี่ยวกับน้ำพุร้อนในแดนไกลโพ้น บางคนผงกหัวช่วยยืนยันว่าเคยได้ยินมาเช่นนั้นเหมือนกัน บางคนก็คิดว่าอาจจะเป็นแค่เสียงเล่าอ้างก็เป็นได้

นาโอมีจึงหันหน้าคนนั่งตรงข้ามเขม็งราวกับพยายามหาจุดผิดปกติในเรื่องนี้ “ข้าขอถามตามตรง ที่ท่านกล่าวมาทั้งหมดนี้ จุดประสงค์เพื่อต้องการให้องค์กษัตริย์ไปดินแดนพอมดมที่อยู่ห่างไกลนั้นหรือ”

“ถ้าบอกว่าไปรักษาพระวรกายจะถูกต้องมากกว่า” โอมเมอร์จ้องกลับอย่างไม่ลดละ

“แต่การเดินทางไปยังแดนพอมดมมันไกลมาก ข้าเกรงว่าพระอาการจะทรุดลงในขณะเดินทาง” ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งกล่าวให้ความเห็น

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง” เสียงจากสตรีสูงศักดิ์แทรกขึ้นมา จากนั้นร่างสวยสง่าของพระนางก็ปรากฏต่อหน้าเหล่าขุนนางในห้องประชุม

ราชินีโซลาฟิอย่างเข้ามาในห้องพร้อมกับนั่งตรงเก้าอี้หัวโต๊ะ พลังกวาดตามองบรรดาขุนนางซึ่งกำลังลุกขึ้นยืนโค้งคำนับ พระนางผายมือเชิญให้ทุกคนนั่งลงตามเดิม

ไม่บ่อยนักที่ประมุขจากฝ่ายในจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับราชกิจหรือแม้กระทั่งการทำงานของขุนนางในวัง ต่อเมื่อมีความจำเป็นอย่างยิ่งเหมือนกับการประชุมครั้งนี้ องค์กรราชินีจึงต้องออกมาเอง

“หากทุกท่านกังวลเรื่องการเดินทาง ข้าได้ปรึกษากับพอมดออกส-

การเรียบร้อยแล้ว รอแต่เพียงเตรียมการให้พร้อมเท่านั้น”

นาโอมียังไม่เห็นด้วย “หม่อมฉันเห็นว่าการไปรักษาพระวรกายขององค์กษัตริย์อาจไม่เป็นผลดีต่อการบริหารบ้านเมืองในช่วงเวลาที่อาณาจักรกลอเรียขาดผู้ปกครอง”

โซลาฟิยัมบางๆ ให้แก่เสนาธิการฝ่ายซ้าย “ข้าเข้าใจในความหวังดีของท่าน นาโอมิ เรื่องนี้ข้าก็ห่วงอยู่มิใช่น้อย แต่ถ้าเราไม่รีบทำอะไรตอนนี้ อาณาจักรกลอเรียอาจสูญเสียพระราชชาติตลอดกาล”

ถ้อยคำของราชินีทำให้ใครหลายคนรู้สึกใจหายจึงไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมาอีก

จนกระทั่งโอมเมอร์เอ่ยอีกครั้งทำลายความเงียบ “กระหม่อมได้เตรียมการจัดระบบการบริหารว่าใครจะเป็นผู้ดูแลราชการในขณะที่องค์กษัตริย์รักษาพระวรกายอยู่ที่ดินแดนพอมดแล้ว คิดว่าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงพะย่ะค่ะ”

“ดีแล้ว ส่วนท่าน นาโอมิ” ราชินีหันหน้ามาทางเสนาฯ ซ้าย “ข้าอยากให้ท่านเดินทางไปคุ้มครองพวกเราด้วย เรื่องทางนี้ให้แม่ทัพใหญ่จัดการแทนได้ไหม”

นาโอมินิ่งไปอึดใจ ใบหน้าตึงเครียดไปถนัด

การเดินทางไปกับพระราชาท่ากับทั้งให้อาณาจักรกลอเรียอยู่ในความดูแลของแม่ทัพใหญ่ ลำพังแค่ให้คาร์บัสจัดการเธอก็เบาใจ แต่ที่เธอเป็นห่วงคือสถานการณ์แถบชายแดนเมืองซีบัล เพราะไม่รู้ว่าศัตรูจะโจมตีอีกหรือไม่และไม่รู้ว่าภัยมืดที่ซ่อนเร้นนั้นจะเผยตัวเมื่อไร

...เจ้าชายเทย์ลันคงยังต้องรักษาตัว นอกจากเหล่าแม่ทัพที่สนิทและเชื่อใจได้แล้วก็ไม่แน่ว่าจะรับมือกับศัตรูที่มองไม่เห็นได้แค่ไหน

สถานการณ์ของกลอเรียน่าเป็นห่วงจริงๆ

“ว่ายังไงละ นาโอมิ” คำถามย้ำของโซลาฟิทำให้เสนาฯ ซ้ายตื่น

จากภวังค์

นาโอมิมีสีหน้าลำบากใจก่อนตอบ

“หม่อมฉันจะทำหน้าที่คุ้มกันองค์กษัตริย์อย่างดีที่สุดพะคะ”

“ท่านก็ได้ตามขบวนเสด็จไปด้วยหรือ”

พอมดประจำราชสำนักเอ่ยขณะจดปากกาเขียนข้อความลงกระดาษบนโต๊ะในห้องทำงานของตน โดยมีเสนาธิการฝ่ายซ้ายนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“ทำไมท่านไม่คัดค้านเรื่องนี้ตั้งแต่แรก” นาโอมิเอ่ยเป็นเชิงตำหนิอีกฝ่าย

ออสการ์หัวเราะหึๆ “มนุษย์ยามที่ถูกความปรารถนาครอบงำก็
จะไม่ฟังคำปราชญ์ทั้งสิ้น”

นาโอมิหรีตาเล็กน้อย “หมายความว่าท่านเห็นด้วยกับเรื่องนี้นั้น
หรือ ทั้งที่รู้แจ้งว่าการเดินทางไกลไม่เป็นผลดีต่อพระอาการของ
พระราชชา”

พอมดสายศีรษะ “ไม่ ข้าไม่เห็นด้วย แต่ราชินีโซลาฟีเหมือนถูก
เป่าหูมาก่อนหน้านี้ ถึงข้าจะห้ามก็คงไม่ฟัง”

เสนาธิการฝ่ายซ้ายได้แต่ทอดถอนใจ

ออสการ์เหลือบขึ้นมองเธอก่อนจะถามคำถามหนึ่ง “การไปดินแดน
พอมดต้องเดินทางผ่านอาณาจักรไซเลส...เจ้าเตรียมพร้อมแล้วหรือยัง”

คนถูกถามขยับตัวเล็กน้อย “ไม่เห็นจะต้องเตรียมอะไรมากนัก
แค่ส่งสารไปขอผ่านทางเท่านั้น ด้วยความสัมพันธ์อันดี ฝ่ายนั้นคงยอม
ง่ายๆ อยู่แล้ว”

...เพียงประเด็น พอมดคิด มนุษย์ผู้หญิงชอบปากแข็ง ไม่เว้น
แม้แต่หญิงแกร่งอย่างนาโอมิ เทอร์ริส

“ประเดี๋ยวจะเจอเจ้าเลวชิไซ้ใหม่” ออสการ์ถามอีก

“ไซ้ ทำไม่หรือ”

“ช่วยบอกเขาหน่อยว่าข้ามีธุระจะให้ทำ”

เมื่อตอบตกลงเสร็จนาโอมิกก็ขอตัวก่อน เพราะได้เรียกตัวคนสนิททั้งหลายเพื่อมาปรึกษาที่ห้องทำงานของเธอหลังจากนี้

เมื่อเสนาธิการฝ่ายซ้ายก้าวเข้ามาในห้องก็พบว่าบุคคลต่างๆ ได้มารอเธออยู่ก่อนแล้ว ทั้งแม่ทัพคนสนิท องครักษ์ที่ใกล้ชิด และหัวหน้าหน่วยข่าว จึงเข้าไปนั่งโต๊ะประจำตำแหน่งแล้วเฝ้าเปิดการสนทนา

“ทุกคนคงจะทราบดีแล้วว่าจะมีการเดินทางไปยังดินแดนพอมดเพื่อพาดองค์กษัตริย์ไปรักษาอาการประชวร” เธอหยุดไปครู่ “ซึ่งข้าก็ต้องตามไปด้วย”

“อย่างนี้ก็เท่ากับเราต้องแบ่งกำลังคนเพื่อป้องกันทั้งองค์กษัตริย์และอาณาจักรนะสิ” แม่ทัพนายหนึ่งเอ่ย

นาโอมิกพยักหน้าตอบ “ข้าถึงได้เป็นหัวงสถานการณ์ตอนนี้ยังงี้ละ ตอนนี้อำริบัสที่อยู่ชายแดนคงจะทราบข่าวแล้ว คิดว่าเขาคงรอว่าข้าจะให้ทำอะไรต่อไป”

เรย์เนอร์ร็อดซึ่งยืนฟังเงียบๆ เหล่มองพาหิรเขี่ยซึ่งยืนข้างๆ เขา เธอยังมีสีหน้าปกติติดกับเลวชิที่ทำท่าทางเบื้อจะแยแ่และอยากจะออกจากห้องนี้เต็มที ส่วนนายตัวเล็กเนฟินก็ได้แต่จ้องหน้าท่านเสนาธิการหญิงคนโปรดด้วยความชื่นชม ไม่ได้ดูเลยว่าบรรยากาศเริ่มตึงเครียดเข้าทุกที

ในที่สุดเสนาธิการฝ่ายซ้ายก็เอ่ยขึ้น “ข้าได้ไตร่ตรองดูแล้วว่าจะให้ใครทำหน้าที่อะไรเมื่อข้าไม่อยู่”

จากนั้นทุกคนก็ตั้งใจฟังการมอบหมายหน้าที่ของประมุขฝ่ายบู๊ ซึ่งคนที่จะบัญชาการและตัดสินใจแทนเธอคือ แม่ทัพใหญ่คาร์บัส ซึ่ง

ประจำอยู่ที่ชายแดนตอนนี้ ส่วนผู้ที่ไปแทนคาร์บัสคือ รองแม่ทัพฝ่ายขวา เขาจะต้องคอยประสานงานกับหน่วยองครักษ์ในวัง ผู้รับหน้าที่เป็นผู้ประสานงานหลักคือ พาทริเซีย แม้ว่านักดาบสาวจะอายุน้อยและอ่อนประสบการณ์กว่าผู้ใด ทว่าเธอเป็นคนที่น่าโสมมใจว่างใจมากที่สุด ในสถานการณ์ตอนนี้

กำลังส่วนหนึ่งได้จัดไปกับขบวนเสด็จ กองกำลังอีกส่วนก็ยังคงตรึงกำลังไว้ในอาณาจักรกลอเรีย และยังต้องจัดแบ่งบางส่วนไปที่ชายแดนเมืองซีบัลเผื่อว่าศัตรูจะโจมตีมาอีกระลอก

ทางฝั่งเสนาธิการฝ่ายขวาก็ได้มีการจัดการบริหารราชการสำรองไว้เช่นกัน โดยผู้รับหน้าที่เป็นตัวแทนของโฮมเมอร์ก็คือผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวา เดเนียล ไพซีส ซึ่งในครั้งนี้อโฮมเมอร์หวังปลุกปั่นให้เขาแสดงฝีมือการบริหารจัดการเต็มที่ เพื่อให้ขุนนางในวังได้เห็นความสามารถจะได้ขึ้นมาเป็นรองเสนาธิการฝ่ายขวาได้อย่างเต็มภาคภูมิ ไร้เสียงคัดค้านจากทุกฝ่าย เพื่อฐานอำนาจของเสนาธิการฝ่ายขวาจะได้เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

พาทริเซียกำลังนั่งตรวจเอกสารบนโต๊ะของเธอภายในห้องทำงาน สักพักเลวิซก็เดินเข้ามาพร้อมกับทำหน้านิ่งคิ้วขมวด องครักษ์สาวอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้เพราะหนุ่มนักเวทผู้นี้ทำสีหน้าอย่างนี้ไม่บ่อยนัก

“ออสการ์ให้งานแปลกๆ มาทำอีกแล้วใช่ไหม” เธอถามออกไปเนื่องจากรู้ว่าหลังจากเลิกประชุมกับเสนาธิการฝ่ายซ้ายแล้ว เลวิซก็ไปพบกับพ่อมดประจำราชสำนักทันที

หนุ่มผมแสดตอบขณะคันอะไรบนโต๊ะตัวเอง “ก็ไม่ใช่งานแปลกอะไร แต่ข้าไม่ค่อยชอบงานนี้เท่าไร”

พาทริเซียเลิกคิ้วสูง “ทุกทีงานที่เจ้าไม่ชอบก็จะไม่รับทำ แล้ว

คราวนี้ทำไมถึงไม่ปฏิเสธล่ะ”

“เพราะปฏิเสธไม่ได้ล่ะสิ” เขาบอกเสียงเครียด

การสนทนาของสององค์กรก็ต้องยุติลงเมื่อเสียงพูดคุยของผู้เข้ามาใหม่สองคนดังเจื้อยแจ้วมาแต่ไกล

“พ่อบุญธรรมของเจ้านี้ก็ใจดีใช้อย่นะเนี่ย มีของฝากมาให้ก่อนจะเดินทางกลับด้วย” เนฟินบอกอย่างอารมณ์ดี ขณะที่แบกถุงอะไรสักอย่างเข้ามาในห้อง แล้วก็วางมันลงบนโต๊ะรับแขก

“อย่าพูดคำว่า ‘พ่อบุญธรรม’ บ่อยจะได้ไหม ข้าชนลูกทุกทีเลย” เรย์เนอร์วัลด์บ่นพลางวางถุงอีกถุงบนโต๊ะเช่นกัน “กลับไปผลิตอาวุธอย่างเดิมนะดีแล้ว ข้าจะได้เป็นอิสระซักที งานการไม่เป็นอันทำกัน”

เจ้าชายปีศาจชำเลื่องมองสาวผมทอง เห็นเธอตั้งหน้าตั้งตาทำงานไม่สนใจการมาของเขาสักนิดก็รู้สึกโหวงๆ ในใจ ได้แต่ลอบถอนหายใจ แล้วแกะถุงของฝากเพื่อแบ่งสันปันส่วนให้แต่ละคนเท่าๆ กันอย่างเงียบๆ

เนฟินเห็นเลวิซกำลังก้มๆ เงยๆ ค้นหาอะไรบางอย่างที่โต๊ะทำงานจึงชะโงกหน้าเข้าไปถาม

“นี่ หาอะไรอยู่เหรอ”

“อย่ามาเกะกะตอนนี้ได้ไหม คนกำลังยุ่ง” นักเวทหนุ่มเอ่ยโดยไม่เงยหน้ามองเธอ

สาวผมม่วงเข้มแกล้งทำเป็นหูทวนลม เธอยังอยู่ที่เดิม กวนประสาทเขาต่อ “ให้ข้าช่วยไหมล่ะ เผื่อจะเจอเร็วขึ้นไง”

“เจ้าจะทำให้งานข้าช้าลงละไม่ว่า เดียวก็เดินทางไม่ทันกันพอดี”

“เดินทาง?” เนฟินทวน ใบหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย

พาทริเซียกับเรย์เนอร์วัลด์หันไปมองหนุ่มผมแดงเป็นตาเดียว

เมื่อเห็นปฏิกิริยาของเพื่อนฝูงที่มองมาทางเขา เลวิซจำต้อง

อธิบายเพิ่มเติมอย่างช่วยไม่ได้ “ข้าต้องส่งจดหมายของออสการ์ไปที่ดินแดนพอมดเพื่อแจ้งว่าพระราชาราชของเราจะไปรักษาที่นั่น”

“จำเป็นต้องเดินทางไปเองหรือ ทำไมไม่ใช้เวทมนตร์” นักดาบสาวถาม

นักเวทหนุ่มเกาศีระสะแกรกราก “ก็มันมีงานอย่างอื่นด้วยนี่สิ”

“แดนพอมด! ข้าอยากไปแดนพอมด ให้ข้าไปด้วย นะๆ” เนฟินรีบคว้า ทำสายตาแวววอนให้นักเวทหนุ่มแสดงให้เห็นใจ

เลวิชใช้นิ้วจิ้มหน้าผากเธอทันที “ข้าไม่ได้ไปเที่ยวเล่น เข้าใจไหม”

สาวน้อยไม่ลดละ “เข้าใจนะเข้าใจ ข้าถึงอยากไปช่วยเจ้าทำงานไง นะๆๆๆ”

คนถูกเข้าที่ยังสายหวัปฏิเสศ ขณะที่คั่นเจอเอกสารที่ต้องการแล้ว ก็นำมันใส่ซองสีน้ำตาลและใช้เวทมนตร์เก็บไว้กับตัวทันที

ทันใดนั้นคนตัวเล็กก็โผล่เข้ากอดแขนข้างหนึ่งของเลวิชไวแน่น “ถ้าเจ้าไม่ยอมให้ข้าไปด้วย ข้าก็จะเกาะเจ้าไวอย่างนี้แหละ”

“เฮ้ย! ปล่อย!” หนุ่มนักเวทพยายามสะบัดแขนให้เจ้าตัวที่เกาะอยู่หลุด แต่ก็ไม่เป็นผล

พาทริเซียสายศิระพลางยิ้มเข้ากับความวุ่นวายเล็กๆ ที่เกิดขึ้น ส่วนเรย์เนอร์ลด์ก็ไม่ได้เข้าไปช่วยห้ามแต่ประการใด เขายังคงจัดแจงของผากอยู่เช่นเดิม

ทั้งเลวิชกับเนฟินกอดรัดพิดเหวี่ยงกันอยู่นาน ในที่สุดองครักษ์หนุ่มก็เป็นฝ่ายยอมแพ้ในความอึดของอีกฝ่ายที่เกาะแขนเขาไว้ได้อย่างเหนียวแน่น

“ก็ได้ๆ อยากไปก็ไป ปล่อยแขนข้าซักทีสิ แขนเลื้อยยับหมดแล้ว”

เนฟินจิกยิ้มร่าอย่างลึงโลดและพยายามลูบๆ แขนเลื้อยที่ยับยู่ยี่

ของชายหนุ่ม หวังให้มันเรียบเหมือนเดิมเพื่อเอาใจอีกฝ่าย แต่ไม่เป็นผล
จากนั้นเลวิชก็หันมาทำสายตาเจ้าเล่ห์ใส่คนตัวเล็ก
“แล้วเจ้าจะรู้ว่าดินแดนฟอมดมันสนุกขนาดไหน”

17

พุก่อการ

ห้องขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็กกว้างลงบนโต๊ะทำงานของ
พ่อมดประจำราชสำนักกลอเรีย

ออสการ์ขมวดคิ้วแล้วเอ่ยถามกับคนที่นำมันมาวาง “อะไร”

“ของผาจาก...พ่อ...เอ่อ...พ่อค้ำมาร์คิล” เรย์เนอร์วัลด์ตอบ

“พ่อบุญธรรมของเจ้านะรี”

ซู...ชนบริเวณแขนของชายหนุ่มเริ่มตึงขึ้น “ข้าอุตสาห์ไม่เรียกชื่อนั้นแล้วเชียว”

“หึๆ มีพ่ออีกคนจะเป็นไรไป” พ่อมดเอ่ยกลับหัวเราะ

เจ้าชายปีศาจยกศอกวางบนโต๊ะ ใช้มือรองคางของตน “ก็ถ้าเป็นคนธรรมดาดีกว่าไปอย่าง”

“เจ้าคงไม่ได้มาแค่จะเอาของมาให้หรอกใช่ไหม” ออสการ์บอก

อย่างรู้ทัน

เรย์เนอร์วัลด์ส่งสายตาชัดใจไปยังพอมด...รู้ไปหมดทุกเรื่องสิน่า
ชายหนุ่มจึงเอ่ยถามอย่างไม่ลังเล “เรื่องที่จะพาพระราชากลอเรีย
ไปแดนพอมด ท่านก็รู้ไม่ใช่หรือว่ามันรักษาไม่ได้ผล ทำไมยังจะให้ไปอีก
ล่ะ”

“ข้าห้ามโชคชะตาไม่ได้ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ไม่สามารถ
ขัดขวางได้” ออสการ์ตอบ

“พูดอะไร ไม่เห็นเข้าใจซักนิด” เจ้าชายพลัดถิ่นทำหน้าฉงน
จังหวะเดียวกัน โรเนลก็เปิดประตูเข้าห้องมาพอดี เมื่อเห็นพี่ชาย
ตัวอ่อนงออยู่ในห้องก่อนแล้วก็นึกแปลกใจ ทุกที่เขาไม่อยากมาที่นี่นัก แต่
ทำไมวันนี้กลับคุยกับออสการ์ได้

“ข้าเข้ามาผิดเวลาหรือเปล่า” หญิงสาวถาม

“เปล่าหรอก จะมาเอายาให้เจ้าชายเทย์ลันไข้ไหม วางอยู่ตรงโน้น
นะ” พอมดตอบพลางชี้มือไปยังตำแหน่งนั้นด้วย

เรย์เนอร์วัลด์หันหน้าไปทางน้องสาว “นี่โรเนล เจ้าชายซีเก็ทนั้น
ไม่คัดค้านเรื่องที่พ่อของเขาจะต้องไปรักษาตัวที่แดนพอมดเลยหรือ”

“เขาก็ไม่เห็นด้วยหรอกนะ แต่เสียงสนับสนุนมีมากกว่า ก็เลยทำ
อะไรไม่ได้ อีกอย่าง...เขาเกือบจะทะเลาะกับแม่เลี้ยงเพราะเรื่องนี้แหละ”

“เรื่องนี้อะไรแปลกๆ แะ” เจ้าชายลูกครึ่งเอ่ย พอหันไปจะถาม
ความเห็นของพอมด ออสการ์ก็ก้มหน้าก้มตาสนใจกับตำราเล่มหนาเสีย
แล้ว

“พี่ชาย ท่านมอบสร้อยสินิลให้หญิงองค์รักคนนั้นไปหรือ”
โรเนลเดินเข้ามาถามเขาใกล้ๆ ในมือกำห้อยาแน่น

“เจ้ากำลังเป็นห่วงว่าข้าจะควบคุมสติตนเองไม่ได้ถ้าไม่มีสร้อย
เส้นนั้นใช่ไหม” เรย์เนอร์วัลด์ถามกลับ “ไม่ต้องห่วงหรอกน่า คงไม่มีเรื่อง

ให้ข้าสติดังง่าย ๆ หรือ”

ถึงกระนั้นเจ้าหญิงน้อยก็ยังไม่คลายความกังวลอยู่ดี ในเมื่อสร้อยผลึกสีนิลเป็นสิ่งที่คอยช่วยให้พี่ชายของตนควบคุมอารมณ์ความรู้สึกให้เป็นปกติอย่างมนุษย์ หากขาดมันแล้วละก็เขาอาจจะควบคุมตนเองได้น้อยลง แล้วความเป็นปีศาจอีกครั้งในกายก็อาจจะกลืนกินจิตใจฝ่ายดีของเขาก็เป็นได้

โรเนลมองไปทางพ้อมดเพื่อถามความเห็น ทว่าออสการ์ไม่มีความปฏิกิริยาใดๆ ต่อเรื่องนี้ โรเนลจึงคลายกังวลว่าคงไม่มีอะไรน่าห่วงเท่าไร

ทว่าความจริงแล้วออสการ์หลบเปลือกตาลงเพื่อซ่อนสายตาซึ่งบ่งบอกความคิดบางอย่างเอาไว้

...หวังว่าท่านคงจะพ้นจากชะตากรรมที่จะเกิดขึ้นได้โดยไว เจ้าชายเรย์เนอร์เวิร์ด

ในพระราชวังได้มีการเตรียมการเพื่อเดินทางไปยังดินแดนพ้อมด ตั้งแต่พาหนะที่จะใช้ในขบวนเสด็จ รวมไปถึงการเตรียมกำลังคนเสบียง และกำลังทหาร จึงมีแต่ความวุ่นวายทั้งกลางวันกลางคืน

ราตรีหนึ่ง เรย์เนอร์เวิร์ดเดินทางตรวจตรารอบระเบียงที่ประทับชั้นสองของเจ้าชายเทย์ลัน พลางนึกถึงเพื่อนอีกสองคน นั่นคือ เลวิชกับเนฟิน

...ป่านนี้พวกเขาคงเดินทางไปถึงชายแดนกลอเรียแล้วสินะ

ตั้งแต่คนในวังเริ่มจัดเตรียมสิ่งต่างๆ คบไฟบริเวณรอบปราสาทก็ถูกจุดเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวเพื่อเร่งการทำงานให้แล้วเสร็จทันวันเสด็จ

ถึงแม้จะเบาใจว่าคงไม่มีคนร้ายหน้าไหนกล้าลอบเข้ามาในช่วงนี้ ก็เถอะ ทว่าหน่วยองครักษ์ก็ไม่ได้ลดจำนวนคนเดินตรวจตราสักนิด กลับเพิ่มอัตราคนจนแทบจะเดินชนกันอยู่แล้ว

เจ้าชายปีศาจแห่งมองดวงจันทร์บนท้องฟ้าสีดำ คืนนี้เป็นคืน

พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้ายามค่ำคืนจึงสว่างไสวเป็นพิเศษ

พอตัดใจจากภาพสวยงามเบื้องบนได้ ชายหนุ่มก็เริ่มเดินตรวจตราต่อ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อแลไปยังสวนหย่อมข้างล่าง

ท่ามกลางความมืดสลัวซึ่งได้รับแสงไฟจากคบเพลิงใกล้ๆ มีร่างขององครักษ์สาวที่เขากำลังคิดถึงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นเหมือนกำลังใช้ความคิดอะไรสักอย่าง

เรย์เนอร์ร็อดตัดสินใจกระโดดลงไปด้านล่างทันที ทำให้พาทริเซียไหวตัวหันไปมองในจุดที่เขากระโดดลงมา

ทั้งสองมองหน้ากันนิ่ง ในที่สุดสาวผมทองก็เอ่ยขึ้นก่อน “นึกบ้าอะไรถึงกระโดดลงมา ไม่มีอะไรทำหรือไง”

คนถูกต่อว่าเดินเข้ามาใกล้เธอ “ข้าแค่อยากมาคุยกับเจ้า”

พาทริเซียเงิบ ฟังว่าหนุ่มผมดำจะพูดอะไรต่อ

“พักนี้เราไม่ได้เจอกันเลย พอมีโอกาสนี้ ข้าจึง...” เรย์เนอร์ร็อดยังคงกล่าวไม่จบ พาทริเซียก็หันหลังเดินไปทางอื่นเขาจึงรีบร้องบอกเธอ “ข้า...”

“ตามมาสิ” นักดาบสาวพูดตัดบท “อยากคุยกับข้าไม่ใช่หรือ”

ถึงแม้เจ้าชายลูกครึ่งจะงุนงงกับคำพูดของอีกฝ่าย แต่เขาก็ยอมตามไปแต่โดยดี

เพียงไม่นาน องครักษ์สาวก็พาเรย์เนอร์ร็อดไปยังสถานที่ที่เขาคาดไม่ถึง

...บนหลังคาปราสาท

สายลมโชยผ่านร่างพวกเขาไปอย่างเชื่องช้า นักดาบสาวย่อตัวนั่งลง เรย์เนอร์ร็อดจึงเขยิบไปนั่งใกล้เธออย่างถือวิสาสะ

“สงสัยใช่ไหมว่าทำไมข้าถึงพาเจ้ามาที่นี่” หญิงสาวเอ่ยถาม

คนตัวโตพยักหน้าหงิกหงัก

“ที่นี่เป็นที่พักผ่อนประจำของข้า มันเงียบสงบ และไม่มีใครมา
รบกวน” สาวผมทองอธิบาย

“เจ้ามาอยู่ทุกคืนเลยหรือ”

“เปล่า มาเฉพาะเวลาที่ข้ารู้สึกเหนื่อยเท่านั้น” พาทริเซียตอบ
พลางหงนหน้าขึ้นมองฟ้า “รู้ไหมว่าตรงนี้เห็นดวงจันทร์ชัดที่สุด”

เจ้าชายปีศาจแห่งนมองดวงไฟกลมโตสีนวลที่ลอยอยู่ท่ามกลาง
ความมืด แล้วก็เห็นเช่นนั้นจริงตามที่หญิงสาวว่า ดวงจันทร์แลดูสวยกว่า
ตรงที่เขาเฝ้ามองเมื่อครู่มาก

“เจ้าบอกมีเรื่องจะพูดกับข้าใช่ไหม” นักดาบสาวถามขึ้นอีก

“อันที่จริงก็ไม่มีอะไรมากหรอก” เรย์เนอร์วัลด์ลั่นใจบอกออกไป
“ข้าแค่...คิดถึงเจ้า”

ชายหนุ่มค่อยๆ หันหน้าไปหาพาทริเซียก็พบว่าหญิงสาวมองเขา
อยู่ก่อนแล้ว นัยน์ตาสีทองของเธอฉายแววอ่อนโยนกว่าทุกที

ทั้งสองสบตากันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพาทริเซียก็เอื้อมมือไปแตะแก้ม
ของเจ้าชายปีศาจ เธอยื่นหน้าเข้าใกล้เขา ประทับริมฝีปากบางของเธอ
ลงบนริมฝีปากของเขาอย่างแผ่วเบา

เรย์เนอร์วัลด์ตัวแข็งทื่อชั่วขณะ จนหญิงสาวถอนริมฝีปากออกเขา
ถึงรู้สึกตัวอีกครั้ง

“ข้าก็คิดถึงเจ้า” นักดาบสาวเอ่ยพร้อมกับรอยยิ้มบาง

ชายหนุ่มรู้สึกใบหน้าร้อนผ่าวไปถึงใบหู

...มันออกจะน่าขายหน้าที่ต้องให้ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายรุกก่อนแบบนี้
แต่อย่างน้อย...ใจเราสองคนก็ตรงกัน

ภายใต้ดวงจันทร์สีเหลืองนวล บนหลังคาของตัวปราสาทยอด
หนึ่ง มีสองเงาของหญิงชายทอดยาวบนแผ่นกระเบื้องหลังคา

ในเวลาอีกอึดใจ เงาของฝ่ายชายก็ขยับเข้าไปใกล้ฝ่ายหญิง แล้ว

ทั้งสองเงาก็ผสมรวมเป็นหนึ่ง

สายลมรัตติกาลพัดโชยมาพร้อมกับความหนาวเย็น ทว่าความอบอุ่นกลับแผ่ซ่านในหัวใจสองดวง

และแล้วกำหนดการวันที่พระราชทานแห่งกลอเรียจะเสด็จไป
ยังดินแดนพอมดก็มาถึง

ลานหน้าพระราชวังที่เคยโล่งกว้างบัดนี้เต็มไปด้วยยานพาหนะสำหรับขบวนเสด็จซึ่งกำลังจะเดินทางไปยังดินแดนพอมดอันห่างไกล ม้ามากมายถูกนำมาใช้ชักลากรถม้าและเกวียนคลั่งเสียง ผู้ตรวจตราหลายนายกำลังเดินดูความเรียบร้อยขั้นสุดท้าย

เนื่องจากคำเล่าลือเกี่ยวกับน้ำพุร้อนในแดนพอมดถูกเล่ากันไปมาก ดังนั้นเชื่อพระวงศ์ทั้งหลายและขุนนางชั้นสูงจึงอยากร่วมเดินทางไปด้วยบ้างทำให้กลายเป็นขบวนเสด็จอันยิ่งใหญ่ไปโดยปริยาย

ในพระราชวังจึงเหลือเพียงเจ้าชายเทย์ลันซึ่งยังบาดเจ็บอยู่เป็นเชื่อพระวงศ์เพียงพระองค์เดียว และขุนนางชั้นสามัญซึ่งต้องคอยรับคำสั่งจากผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวาเท่านั้น

ห่างออกไปจากขบวนยานพาหนะ เหล่าขุนนางและข้าราชการบริพารซึ่งได้รับหน้าที่ประจำการในปราสาทก็ยืนรอส่งเสด็จองค์กษัตริย์อย่างอาวรณ์

บรรดาทหารรักษาพระองค์ก็เตรียมพร้อมที่จะปกป้องนายเหนือหัวอย่างดียิ่ง โดยมีผู้นำอย่างเสนาธิการฝ่ายซ้ายเป็นผู้บัญชาการที่แข็งแกร่ง

เจ้าชายเทย์ลันซึ่งน่าจะนอนรักษาตัวก็มาส่งเสด็จบิดาของตนถึงแม้ร่างกายจะไม่อำนวย แต่ยังดีว่ามีหมอฟอมดสาวพุงกายไว้ตลอด และมีสององครักษ์ดูแลอย่างใกล้ชิด

เมื่อกล่าวคำล่ำลากันเรียบร้อยแล้วบรรดาเชื่อพระวงศ์และขุนนาง

ผู้ติดตามก็ขึ้นรถม้าเตรียมพร้อม

คนซึ่งรอส่งอยู่เบื้องหลังทอดมองการเดินทางที่ห่างออกไปเรื่อยๆ ด้วยความอาลัย และต่างภาวนาให้การไปรักษาพระองค์ครั้งนี้ของ พระราชาประสบผลสำเร็จ

“ทำไมท่านไม่ไปรักษาอาการบาดเจ็บกับพระราชาละพะยะคะ”
แม่ทัพใหญ่ถามเจ้าชาย ขณะทอดมองท้ายขบวนเสด็จเกือบลับตา

“ถ้าเข้าไปอีกสักคน วังแห่งนี้อาจตกเป็นของคนอื่นได้ง่าย” เทย์ลัน
ตอบ สายตาเหม่อมองไปทิศเดียวกับท่านแม่ทัพ

...จริงสิ นอกจากเจ้าชายเทย์ลันแล้วในวังแห่งนี้ก็ไม่มีเชื้อพระวงศ์
องค์อื่นอีกเลยเพราะตามเสด็จไปกับองค์กษัตริย์กันหมด ฝ่ายขุนนางที่
เหลือก็เป็นคนของเสนาธิการฝ่ายขวาเสียมาก

นัยน์ตาคมกร้าวของแม่ทัพใหญ่แลไปยังเจ้าชายหนุ่มซึ่งยังต้องให้
หมอมพอมดหญิงช่วยพยุงกายถึงจะยืนอยู่ได้

สภาพการณ์อย่างนี้ต้องพึ่งแต่ความจงรักภักดีของขุนนางที่ยังพอ
ไว้ใจได้เท่านั้น

กิก กิก กิก...

เสียงฝีเท้าดังก้องกังวานในท้องพระโรงใหญ่ซึ่งบัดนี้ดูอ้างว้างเมื่อ
เจ้าของบัลลังก์มิได้อยู่ประทับ กลายเป็นห้องว่างเปล่าที่ยังเหลือไ
จางๆ ของความยิ่งใหญ่แห่งกษัตริย์กาลอริเย

นัยน์ตาสีมรกตของผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวาจ้องมองไปยังบัลลังก์
เบื้องหน้า เขาคลี่ยิ้มให้กับตนเอง

...ถึงเวลาแล้ว เวลาแห่งการแก้แค้น ความแค้นตลอดยี่สิบปีที่รอ
วันสะสาง

ดูเถิดผู้มีสายเลือดแห่งข้าจรรวดูความหายนะอันเป็นของกำนัล

แต่เผ่าพันธุ์ผู้ละโมภเหล่านั้น

“ท่านมาทำอะไรที่นี่” เสียงจากนักดาบสาวทำให้เดเนียลหลุด
จากความคิดของตน หันหลังกลับมามองก็พบสายตาเย็นชาของอีกฝ่าย

“ข้าแค่มาตรวจตราความเรียบร้อย” เขาตอบทั้งที่ยังยิ้มอยู่

“การตรวจตราความเรียบร้อยเป็นหน้าที่ขององครักษ์ ไม่ใช่เรื่อง
ของขุนนางที่จะมาก้าวก่าย”

ชายผมสีชาเดินเข้าไปใกล้องครักษ์สาว “ในสถานการณ์ตอนนี้เรา
ควรช่วยเหลือกันมากกว่าจะมาแบ่งพรรคแบ่งฝ่าย เจ้าไม่เห็นด้วยหรือ”

สาวผมทองหรีตาลงเล็กน้อย “ถ้าหากท่านพูดจากใจจริง ข้าก็
หวังให้เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน”

“พาทริเซีย” เขาเรียกชื่อเธออย่างนุ่มนวล “เรื่องอื่นเจ้าจะไม่เชื่อ
ข้าก็ไม่เป็นไร แต่มีเพียงเรื่องเดียวที่ข้าอยากให้เจ้าเชื่อ...คือความรู้สึก
ในใจที่ข้ามีให้แก่เจ้า นั่นคือความจริงที่สุด”

องครักษ์สาวนิ่งไปพักหนึ่ง “ท่านน่าจะพูดตั้งแต่ห้าปีที่แล้ว
สำหรับตอนนี้...มันสายเกินไป”

สายไปมาก เดเนียล โฟซีล

เรย์เนอร์วัลด์

เรย์เนอร์วัลด์...

สายเลือดปีศาจผู้หลบไหล จงตื่น...

ตื่นจากพันธนาการแห่งตน

ตื่น...

สวบ!

ร่างเจ้าชายแห่งไซเลสตกจากกิ่งไม้สูงลงตรงพุ่มไม้พอดิบพอดิ
เขาผุดลุกขึ้นอย่างงังงัน หันซ้ายแลขวา พบว่าที่นี่คือสวนหย่อมสำหรับ

พักผ่อนของเหล่าองค์กรฯ พลันระลึกได้ว่าตนเองมาแอบปีนหลังอยู่บน
ต้นไม้แล้วผ่นประหลาด ไม่วายสงสัยว่านอนดินมากไปจนพลัดตกลงมา

ชายผมดำปิดผมผ้าและเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยใบไม้ ออกอย่างลวกๆ
เขาอ้าปากหาอีกหอดใหญ่

...เมื่อตะกี้นี้ผ่นมันเสียงใครกันนะ ทำไมน้ำเสียงเหมือนกับเขา
ไม่มีผิด

เรย์เนอร์วัลด์เกาหัวแกรกราก ไม่นานก็คิดอะไรออกจึงรีบออก
จากสวนไปทันที

เขามาหยุดอยู่หน้าห้องทำงานของพอมดออสการ์ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์
ผุดขึ้นบนใบหน้า

...เจ้าตัวก็ไม่อยู่ คราวนี้ก็ต้องพะว้าพะวังเวลาเข้าไปในห้องนี้
แล้ว หึๆ

เจ้าชายปีศาจเปิดประตูเข้าไปอย่างถือวิสาสะ นึกขอบคุณที่
เจ้าของห้องไม่ได้ลงกลอนไว้ เขาจุดตะเกียงให้ห้องสว่างแล้วเดินสำรวจ
ทั่วห้องอย่างกระหายมานาน สิ่งที่เขาเห็นก็คือเหล่าของสะสมแปลก
ประหลาดซึ่งอาจจะกลายมาเป็นวัตถุดิบในการทดลองของพอมดอย่าง
ที่เคยเห็นทุกที

จากนั้นเรย์เนอร์วัลด์ก็เดินไปตรงส่วนที่เป็นชั้นหนังสือซึ่งอยู่หลัง
โต๊ะทำงานของพอมด องค์กรฯหนุ่มไฉนไปตามหนังสือบนชั้นเพื่อหาสิ่ง
ที่ต้องการ

...อะไรกัน เป็นพอมดน่าจะมีหนังสือทำนายฝันบ้างสิ

ชายหนุ่มยังตั้งหน้าตั้งตาหาไปเรื่อยๆ จนมาสะดุดอยู่ที่หนังสือ
เล่มหนึ่ง สันหนังสือเขียนไว้ว่า ‘จดหมายเหตุอาณาจักรกลอเรียสมัยปีที่
xxx - ปีที่ xxx’

...นี่มันเป็นช่วงยี่สิบถึงสามสิบปีที่แล้วนี่นา

ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เรย์เนอร์ร็อดจึงดึงหนังสือเล่มนั้นออกมา
เปิดดูรายละเอียดข้างใน ซึ่งกล่าวถึงความเป็นไปของอาณาจักรกลอเรีย
ตั้งแต่ช่วงสามสิบปีก่อนจนถึงอีกสิบปีให้หลังนั่นก็คือเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว
...หืม ‘กฎหมายสำคัญ ปรีศนาแห่งสงครามล้างเผ่าพันธุ์’
จั่วหัวเรื่องในสารบัญชื่อน่าสนใจแฮะ

ว่ากันว่าเป็นกล่องศิลาจารึกเปลี่ยน ถูกแบ่งเป็นสองส่วน บัดนี้
กล่องศิลาครึ่งหนึ่งตกเป็นสมบัติของอาณาจักรกลอเรียผู้ชนะสงคราม
ในครั้งนี้ แต่ก็ไม่มีใครล่วงรู้ได้ว่ากล่องศิลานี้จะเป็นกุญแจที่จะนำไปสู่
ปรีศนาแห่งสงครามจริงหรือไม่ หรือเป็นแค่เรื่องเล่าจากปากต่อปาก และ
ทางอาณาจักรกลอเรียเองก็ได้ให้ความสนใจกับกล่องศิลานี้มาก เห็น
เป็นเพียงแค่เครื่องบรรณาการที่ได้มาจากการทำสงครามเท่านั้น

กล่องศิลาอะไร...ถ้าเป็นสมบัติของหลวง อาจจะเก็บไว้ที่ห้องเก็บ
สมบัติสักแห่งในปราสาท

เอ...ที่ที่ลับตาคนมากที่สุด...

ห้องเก็บสมบัติบนยอดปราสาท! ต้องใช่ที่นั่นแน่

นายนดาสีฟ้าไอศพราวระยับอย่างมีเป้าหมาย

ภายใต้ความมืดมิดยามราตรี ปราสาทราชวังถูกโอบล้อม
ด้วยความเงียบงัน กำลังทหารเฝ้ายามแลดูบางตาเนื่องจากบางส่วนต้อง
ตามเสด็จองค์ราชาไป ทำให้ตัวปราสาทยิ่งดูอ้างว้างขึ้นไปอีก

มีหนึ่งชีวิตเคลื่อนไหวอย่างเงียบเชียบไปตามทางเดินในปราสาท
เขาซ่อนกายจากองครักษ์และทหารยามโดยง่ายดาย เป้าหมายคือยอด
ปราสาทส่วนกลางที่เก็บรักษาสมบัติแห่งราชอาณาจักรกลอเรีย

เขาเปิดประตูด้วยมนตราเพียงชั่วครู่ แล้วก้าวเข้าไปในห้องด้วย
ฝีเท้าเบาหวิว สายตาสอดสายหาสิ่งที่ต้องการผ่านความมืดโดยใช้แสง
จากดวงจันทร์ที่ลอดช่องหน้าต่างนำทาง

กล่องสี่เหลี่ยมซึ่งดูเหมือนถูกผ่าออกไปครึ่งหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะติด
กำแพงด้านหนึ่งของห้อง มันถูกวางรวมกับรูปปั้นแกะสลักขนาดย่อม
และสิ่งของมีค่าอื่นๆ

ผู้มาเยือนไม่รอช้า เขาตรงไปยังกล่องสี่เหลี่ยมนั้น แมตกอยู่ใน
ความมืดมิด ทว่าลวดลายประหลาดบนกล่องซึ่งทำจากหินศิลาก็ยัง
ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนเมื่อต้องแสงแห่งดวงจันทร์

หาว่าไม่ว่าตั้งแต่วินาทีที่เขาเหยียบย่ำลงบนพื้นห้องตั้งแต่ก้าวแรก
นั้น สัญญาณแห่งผู้บุกรุกได้ปรากฏแก่หน่วยของครีส์และทหารยามแล้ว

ไม่ทันที่ผู้บุกรุกจะได้เอื้อมมือหยิบเจ้ากล่องปริศนา เขาก็ตระหนัก
ถึงการเคลื่อนไหวด้านนอกห้อง จึงรีบผลุบหายไปใต้มุมมืดอย่างรวดเร็ว

ประตูห้องเก็บสมบัติถูกเปิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง นูรุษผู้มาใหม่ก้าวเข้า
มาอย่างระวังตัว เขามองไปรอบๆ ห้องเพื่อสำรวจ ไม่นานก็พบจุดหนึ่งซึ่ง
ดึงดูดสายตา มีกล่องสี่เหลี่ยมลวดลายแปลกตาวางอยู่ตรงนั้น และนั่น
คือสิ่งที่เขาตามหา

เขาเดินไปหยิบมันขึ้นมา ทันใดนั้นประตูห้องที่มีเพียงแห่งเดียวก็
เปิดออกอย่างรวดเร็ว พร้อมกับแสงจากคบเพลิงส่องผ่านเข้ามาด้านใน
นำแสงสว่างสู่ห้องอันมืดมิด

ในเวลาเดียวกัน คมดาบหนึ่งก็วางพาดลำคอผู้บุกรุกจากด้านหลัง
หลังขณะที่เขายังถือหลักฐานแห่งการทำผิดไว้ในมือ

ต่อมาแสงตะเกียงที่อยู่บนกำแพงห้องสมบัติก็ถูกจุดขึ้น ภายใน
ห้องสว่างขึ้นทันตา และทำให้องครักษ์สาวผู้กำดาบบึงตากว้างเมื่อเห็น
ใบหน้าของเจ้าของลำคอซึ่งเธอพาดดาบไว้ เขาเป็นคนที่เธอรู้จักดีกว่าใครๆ

เรย์นัลด์ เซอโรน!

“จับตัวไว้” คำสั่งจากผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวา เดเนียล ไฟชีส ดั่งขึ้นทันทีโดยไม่มีใครได้ตั้งตัว

เมื่อเหล่าทหารเห็นว่านักดาบสาวยังไม่มีคำสั่ง จึงคิดว่าจะองเสนาฯ ก็มีสิทธิ์ที่จะออกคำสั่งเช่นกัน พวกเขาทำตามโดยเข้าไปโอบล้อมและหันอาวุธเข้าหาชายผมดำที่ถูกนักดาบสาวจ่อดาบตรงลำคอ

พาทริเซียเก็บดาบแล้วหยิบหินศิลาในมือชายหนุ่มมาไว้กับตัว ก่อนจะเดินเลี้ยวออกมาให้ทหารได้เข้าไปจับตัวนักโทษได้สะดวก ทว่าสายตาของเธอยังไม่ละจากนัยน์ตาสีฟ้าซึ่งพยายามมองมาอย่างสื่อความหมาย

ไม่นานเรย์เนอร์ร็อดก็ถูกคุมตัวออกไปจากห้องนั้น เหลือเพียงองครักษ์สาว ผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวา และทหารอีกส่วนหนึ่งที่ยังเดินสำรวจความเสียหายภายในห้อง

“ท่านเข้ามาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่” พาทริเซียเอ่ยถามเดเนียล แต่เธอไม่ได้มองหน้าเขาสักนิด

“ก็คงจะพร้อมกับพวกเจ้านั่นละ” ชายผมสีขาวย่อยเสียงเรียบ

สาวผมทองหันมาทางเขาทันที “ท่านไม่คิดหรือว่าเข้ามาก้าวร้าวหน้าที่ของเรามากเกินไป”

เดเนียลยิ้ม “ข้าเคยบอกแล้วว่า ‘เรา’ ควรช่วยเหลือกัน”

พาทริเซียเดินเข้าไปใกล้ เช็ดหน้ามองเขาด้วยแววตาจริงจัง แล้วพูดเน้นเสียงหนักทุกคำ “ข้าไม่ต้องการ”

จากนั้นเธอก็เดินกลับไปวางกล่องศิลาครึ่งซีกไว้ที่เดิม และออกจากห้องนั้นไปโดยมีสายตาของเดเนียลลอบมองทุกย่างก้าว

เมื่อร่างบางลับตา เขาจึงหันกลับมามองที่กล่องศิลานั้นอีกครั้ง

ตั้งแต่เมื่อครู่ ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าผู้ที่ออกจากงาเม็ดก่อนตะเกียง

จะถูกจุดขึ้นนั่นคือเดี๋ยวนั้นเอง

พาทริเซียกลับมาที่ห้องทำงาน เธอปล่อยให้ห้องตกอยู่ในความมืด อาศัยเพียงแสงจากดวงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างเท่านั้น

นัยน์ตาสีทองเหลือบมองไปยังโต๊ะของเพื่อนสนิทซึ่งบัดนี้ว่างเปล่า ไม่รกและทะเหมื่อนคราวที่เจ้าตัวยังไม่ได้รับคำสั่งให้เดินทางไปแดนไกล ในเวลาเช่นนี้สาวผมทองรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในโลกนี้เพียงลำพัง

ยังไวใจใครได้อีก...

เธอยังสามารถเชื่อใจเขาได้หรือเปล่า...

ถึงแม้จะมีตำแหน่งเป็นถึงองค์รักษ์แต่นักดาบสาวก็ต้องรองจนกว่าจะถึงวันรุ่งขึ้น เธอจึงจะสามารถสอบสวนผู้ต้องสงสัยได้

พาทริเซียถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้า พร้อมกับเลื่อนมือมากุมจี้สินลี้ที่หนุ่มผมดำเคยให้ไว้ราวกับกำลังขอพลังใจจากมันเพื่อปลอบโยนตัวเอง

เช้าวันต่อมา องค์รักษ์สาวรีบมุ่งตรงไปยังห้องคุมขังนักโทษ หัวใจเธอเต้นระรัวเนื่องจากคำบอกเล่าขององค์รักษ์ลูกน้องที่มารายงานว่าผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวาได้ดำเนินการสอบสวนนักโทษไปก่อนเธอแล้ว และมีการทรมานผู้ต้องสงสัยเพื่อเค้นความจริง

พาทริเซียกำลังกลัว...กลัวอะไรกันแน่

...กลัวว่าเขาจะไม่ปลอดภัย หรือกลัวว่าจะต้องรู้ความจริงบางอย่าง

นักดาบสาวเร่งฝีเท้าขึ้นอีก จากการก้าวฉับๆ กลายเป็นวิ่ง ผมสีทองสะบัดไปตามแรงลม

เมื่อมาถึงประตูใหญ่ เธอนำป้ายประจำตัวองค์กรฯออกมาเพื่อแสดงตัวกับผู้คุม จากนั้นก็เดินเข้าไปข้างในทันที ที่ยังหอบหายใจอยู่

ภายในห้องสอบสวนมีผู้คุมและเจ้าหน้าที่ห้องขังหลายคน รวมทั้งเดเนียล ไฟชีส ด้วย และที่ทำให้พาทริเซียหัวใจระตุกวนก็คือร่างของชายผมดำที่ถูกตรึงไว้กับกำแพงด้านหนึ่งด้วยโซ่เส้นใหญ่ทั้งแขนและขา มีรอยแผลและคราบเลือดมากมายอยู่บนตัวเขา ข้างกายของเขามีผู้คุมสองคนถือทั้งแส้ที่ติดคราบเลือด และยังมีแผ่นเหล็กร้อนสีแดงวางอยู่บนกระโถกไฟ

องค์กรฯสาวมุ่งตรงไปหาผู้ช่วยเสนาฯ ขวาล้วตวาดเสียงดัง “สิทธิการสอบสวนนักโทษเป็นของข้า ท่านทำเกินหน้าที่ไปแล้ว!”

เดเนียลยัดตัวตรงและเอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติ “ถ้าคดีนี้ไม่เกี่ยวข้องกับหน่วยองค์กรฯโดยตรง ข้าก็คงไม่มีสิทธิ์ดังเจ้าว่า”

พาทริเซียหรีตาลง “หมายความว่ายังไง?”

ชายผมสีขาไม่ตอบ แต่ส่งสัญญาณให้ผู้คุมทำการบางอย่าง

ผู้คุมคนหนึ่งถือไม้ที่มีปลายเป็นแผ่นเหล็กร้อนแดง เขานำไปทาบบนหน้าอกของเรย์เนอร์ร็อด เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของชายหนุ่มดังก้องไปทั่วทั้งห้อง

นักดาบสาวขยับกายจะเข้าไปห้าม แต่ถูกเดเนียลดึงตัวไว้

ไม่นานก็เกิดสิ่งที่ทำให้พาทริเซียเย็นนิ่งค้าง รอยไหม้ที่ผิวเนื้อของนักโทษหนุ่มค่อยๆ จางหายไป และปรากฏสัญลักษณ์เวทเป็นอักขระวงกลมสีแดงจางๆ ขึ้นมาแทน สุดท้ายวงกลมนั้นก็เลือนหายไปเช่นกัน

นั่นคือสัญลักษณ์ที่แสดงว่าคนคนนั้นมีสายเลือดแห่งเผ่าปีศาจ ไม่ว่าจะเป็นปีศาจเต็มตัวหรือแค่เลือดผสม สำหรับชาวไซเลสแล้วเครื่องหมายนี้เป็นการแสดงตัวตนของชาวปีศาจซึ่งชนชาติอื่นจะไม่สามารถมีได้ และชนเผ่าปีศาจต้องมีมันตั้งแต่กำเนิด

“เจ้าหมอนี่เป็นชาวไซเลส มีเลือดปีศาจในตัว แต่ทางหน่วยองครักษ์ยังรับมาทำงาน ข้าจึงไม่แน่ใจว่าพวกเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องหรือไม่ ตามกฎแล้วข้าจึงมีสิทธิ์สอบสวนนักโทษคนนี้อย่างถูกต้อง” เคนิเยลมองหญิงสาวตรงๆ “และบางทีผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดก็ต้องถูกสอบสวนด้วย”

ถึงแม้จะพูดเช่นนั้น แต่เคนิเยลก็มั่นใจว่าไม่มีใครล่วงรู้มาก่อน ถ้าเกิดเขาไม่บังเอิญให้ใช้เหล็กเผาไฟนาบบนตัวของชายผมดำที่ไม่มีทางรู้เช่นกัน แต่ที่ไปทั้งหมดก็เพื่อให้สาวผมทองตัดสินใจจากเจ้าหมอนี่โดยไว และให้คนคนนี้เป็นแพะรับบาปแทนเขานั่นเอง

“พรุ่งนี้ข้าจะมาสอบปากคำใหม่ หวังว่าเจ้าจะคายความจริงออกมาได้ซักทีว่าทำไมปีศาจอย่างเจ้าถึงแฝงตัวเข้ามาในพระราชวัง” ผู้ช่วยเสนาฯ ขวากล่าวกับผู้ต้องโทษ จากนั้นก็ส่งสัญญาณให้ทุกคนออกจากห้องสอบสวนนั้น เพราะเขาคิดว่าพาτριเซียอาจจะต้องการเวลาอยู่กับชายผมดำตามลำพัง

หลังจากที่ทุกคนออกไปหมดแล้ว องครักษ์สาวก็เดินเข้าไปใกล้เรย์เนอร์วัลด์ เธอมองรอยแผลทุกส่วนบนร่างของเขา ไม่รู้ทำไมเธอถึงรู้สึกเจ็บปวดในใจอย่างบอกไม่ถูก

“ข้าขอโทษ” เจ้าชายลูกครึ่งปีศาจเอ่ยออกมาอย่างยากลำบาก เพราะพิษบาดแผลทั่วร่าง

“มันอาจจะความผิดของข้าที่ไม่ทดสอบเจ้าตามกฎหมายการเข้าเป็นองครักษ์” หญิงสาวหยุดพูดไปชั่วครู่เพื่อกลั้นหยดน้ำตาไว้ “ข้าแปลกใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมไม่ทำอย่างนั้นตั้งแต่แรก อันที่จริง... เราไม่ควรมาพบกันเลย”

นัยน์ตาสีฟ้าเหลือบขึ้นมามองใบหน้าสวยของเธอซึ่งบัดนี้ดูเศร้าหมองนัก “แม้ว่าจะโดนทรมานมากกว่านี้ ข้าก็ไม่เสียใจที่ได้รู้จักเจ้า”

หญิงสาวตัวมอมเมาทันที “ทำไมถึงปิดบังข้า ทำไมไม่บอกว่า

เจ้าเป็นใคร”

ชายหนุ่มหลุบตาลงมองพื้น “ข้ามีความจำเป็น...จริงอยู่ที่ข้ามีสายเลือดปีศาจ แต่ก็ไม่ได้มีเจตนาแอบแฝงอะไรทั้งสิ้น ไม่มีจริงๆ”

“แล้วทำไมถึงขโมยหินศิลานั้น”

“ข้าไม่ได้คิดจะขโมยมัน แต่อยากเห็นสมบัติของหลวงกับตาเท่านั้น ไม่นึกว่าจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้”

พาทริเซียแค้นหัวเราะออกมา อย่างไรก็ตามเขาก็ยังเป็นเขา เป็นคนที่ชอบหาเรื่องใส่ตัวเองและพาคนอื่นเดือดร้อนไปด้วยเสมอ

...เพราะนิสัยอย่างนี้จึงทำให้เธอต้องปวดหัวอยู่บ่อยๆ กระทั่งมาถึงครั้งนี้ มันกลายเป็นเรื่องใหญ่กว่าทุกครั้งมาก

ในที่สุดสาวผมทองก็เอ่ยขึ้น “ข้าเชื่อว่าเจ้าไม่ได้มีเจตนาขโมยกล่องศิลา แต่เรื่องเชื้อสายปีศาจของเจ้า ข้าไม่แน่ใจ...ไม่แน่ใจว่าควรจัดการยังไง”

เจ้าชายลูกครึ่งได้ยื่นอีกฝ่ายพูดก็ยิ้มออกมาทั้งยังปวดแผลอยู่ “แค่เจ้าเชื่อว่าข้าไม่ได้เป็นขโมย แค่นี้ก็พอใจแล้ว”

“บาดแผลของเจ้า ข้าจะหาทางรักษาให้ คิดว่าเจ้าจะต้องอดทนอีกสักหน่อย”

“แผลแค่นี้ข้าทนได้อยู่แล้ว ขอใบ้ใจมากนะ” ชายหนุ่มยังทำปากแง่เพื่อให้หญิงสาวสบายใจ

พาทริเซียพยักหน้า เธอทอดมองเขาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเดินออกจากห้องคุมขังไป

เมื่อเหลือตัวคนเดียว เรย์เนอร์ร็อดหลับตาลงนิ่ง เขาพยายามข่มบางสิ่งบางอย่างที่เริ่มตื่นขึ้นมา

...ไม่มีสร้อยผลึกสีนิลคอยควบคุมมันลำบากอย่างนี้เอง

เจ้าชายปีศาจเริ่มไม่แน่ใจว่าจะทนสภาพนี้ได้แค่ไหน เขาจะยัง

สามารถคุมสติของตนเองได้ถึงเมื่อไร

เดเนียลยืนรอพาทริเซียที่ประตูใหญ่ของคุณหลวง เมื่อเธอเดินออกมาเขาก็เอย่เปิดการสนทนาทันที

“ต่อไปนี่หน้าที่สอบสวนจำเลยเป็นหน้าที่ของข้า หวังว่าเจ้าจะเข้าใจและไม่ขัดขวาง”

“แล้วคิดว่าข้าจะขัดขวางได้สำเร็จหรือยังไง ท่านผู้ช่วยเสนาธิการ”
สาวผมทองพูดตำแหน่งของเขอย่างชัดถ้อยชัดคำ เพื่อย้ำถึงหน้าที่และช่องว่างระหว่างเขากับเธอ

นายน์ดาสิมรกดมีประกายกร้าวขึ้นเล็กน้อย “องครักษ์กับนักโทษก็คงไม่ต่างเช่นกัน”

คำพูดของเขาทำให้นักดาบสาวตัวแข็งขึ้นมาทันที เธอยังยืนนิ่งไม่พูดอะไรออกมา

เดเนียลจึงกล่าวต่อไป “ตัดใจเสียเถิดพาทริเซีย ถ้าไม่ยากปวดใจมากไปกว่านี้”

“ท่านไม่มีสิทธิ์จะมาบงการจิตใจข้า” หญิงสาวหันมามองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชาที่สุด “หน้าที่ของท่านก็แค่สอบปากคำนักโทษ แต่ไม่มีสิทธิ์ทรมานเขา”

“การสอบปากคำ บางทีก็ต้องใช้การทรมานเข้าช่วยเพื่อให้ผู้ต้องสงสัยคายความจริง ข้าไม่คิดว่ามันเกินขอบเขตตรงไหน”

“เดเนียล!” องครักษ์สาวเรียกชื่อเขาเสียงดังเกือบจะเป็นตวาด
ชายผมสีชาฉีกยิ้มแล้วเข้าไปกระชับข้างหูของเธอด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

“การทรมานจะยังไม่สิ้นสุด ตราบใดที่เจ้ายังมีใจให้มัน ข้าอยากรู้
นัก ระหว่างเจ้ากับหมอนั้น ใครจะอดทนกว่ากัน” เขาถอยห่างจากเธอ

เล็กน้อย “การเห็นคนที่ตนรักต้องเจ็บปวด มันทรมานใจไม่น้อยเลยใช่ไหม”

หลังจากผู้ช่วยเสนาธิการเดินจากไป พาทริเซียจึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเดเนียลแค่ต้องการแยกเธอจากเรย์นัลด์ ไม่ได้อยากทำหน้าที่ผู้สอบสวนแต่อย่างใด ตราบใดที่เธอยังผูกพันกับเรย์นัลด์ ชายผมดำก็ต้องทนถูกทารุณกรรมต่อไปเรื่อย ๆ

แล้วเธอควรทำเช่นไร...

ตอนสายของวัน ในสวนหย่อมกลางปราสาท

เจ้าชายเทย์ลันออกมารับอากาศบริสุทธิ์ พร้อมกับทำกายภาพบำบัดโดยมีหมอสาวดูแลไม่ห่าง

เขาเหลือบไปเห็นว่าสาวผมทองเดินเข้ามาหา จึงยิ้มให้ อีกฝ่ายก็ยิ้มตอบอย่างผืนยิ้มที่ เหนี่นั้นก็ทำให้เจ้าชายแห่งกลอเรียรู้แล้วว่ามิสิ่งผิดปกติกเกิดขึ้น

ทั้งสองนั่งคุยกันที่เก้าอี้หินอ่อนใต้ต้นไม้ใหญ่ โดยมีโรนัลยืนอยู่ใกล้ๆ

“ราชเลขาบอกข้าว่าเมื่อคืนมีคนไปขโมยของที่ห้องเก็บสมบัติ”
เทย์ลันเอ่ย

“เขาคือเรย์นัลด์” พาทริเซียตอบเสียงแผ่ว

เจ้าชายขมวดคิ้วเป็นปม “เป็นไปได้ยังไง”

องค์รักษ์สาวสบตาเขา จากนั้นก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง...
เล่าในสิ่งที่เจ้าชายแห่งกลอเรียควรจะรับรู้

คำบอกเล่าจากปากของนักดาบสาว โรนัลก็ได้ยินด้วย จึงทำให้เธอเป็นห่วงพี่ชายของตนทันที แต่ยังรักษาสีหน้าให้เรียบเฉยไว้ได้

“เดเนียลคงคิดจะกุมอำนาจในวังไว้ทั้งหมด เขาเกลี้ยลมหรือไงว่า

ยังมีข้าอยู่ทั้งคน” เทย์ลันกล่าว

“เขาไม่ลืมหรอก แต่คงไม่สนใจเช่นกัน เจ้าชายที่บาดเจ็บไม่เป็นปัญหาสำหรับเขา” พาทริเซียบอกตรงๆ “ถึงเจ้าไม่บาดเจ็บ เดเนียลคงหาทางกำจัดให้พ้นทางอยู่ดี”

เทย์ลันทูปติ้ะโดยแรง เจ็บใจที่ตัวเองเป็นถึงเจ้าชายแต่ต้องนั่งมองคนอื่นยึดบัลลังก์ที่เสด็จพ่อสร้างไปต่อหน้า “ข้าเคยคิดว่าโอมเมอร์คือผู้พิชิตที่จ้องจะฉกยามเราเพลอ แต่ต่อสรพิชัยร้ายแท้จริงกลับเป็นเดเนียลซึ่งข้าเคยคิดว่าความฉลาดของเขาอาจฟังพาได้”

แต่เดิมพาทริเซียคิดว่าผู้ช่วยเสนาธิการคนนี้แค่ต้องการให้เธอกลับไปหาเขา แต่พอฟังเรื่องราวจากเทย์ลันก็ทำให้เธอต้องปรับเปลี่ยนมุมมองใหม่

เทย์ลันเล่าว่า สองวันก่อนเดเนียลมีคำสั่งโยกย้ายขุนนางหลายคน ซึ่งทั้งหมดเป็นฝ่ายสนับสนุนเขา ให้ไปทำหน้าที่ในหัวเมืองต่างๆ แล้วเปลี่ยนเอาคนของตัวเองมาแทนตำแหน่งที่ว่างลง เท่ากับว่าบัดนี้คนที่เหลืออยู่ในพระราชวังเป็นฝ่ายสนับสนุนเสนาธิการฝ่ายขวาทั้งสิ้น

การออกคำสั่งโยกย้ายครั้งนี้ไม่มีใครสามารถทัดทานได้ เนื่องจากเดเนียลมีตราประทับตัวแทนของเสนาธิการฝ่ายขวาในมือ ซึ่งตรานี้สามารถออกคำสั่งกับขุนนางได้ทุกตำแหน่ง และไม่มีการรับรองจากองคมนตรียี่เนื่องจากไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งสูงสุดในขณะนี้ ผู้สำเร็จราชการซึ่งก็คือเจ้าชายเทย์ลันก็ไม่สามารถว่าราชการได้ตามปกติ จึงเป็นโอกาสทองที่ฝั่งของเสนาธิการฝ่ายขวาจะดำเนินการได้โดยสะดวก

เดเนียลคิดจะทำอะไรกันแน่...